

BOBV

**Butlletí Oficial
del Bisbat de Vic**
Novembre-desembre

Sumari

3.058

ESGLÉSIA DIOCESANA		missatge religiós de les pintures murals de Josep M. Sert a la catedral de Vic»	
Decret			
326	Decret 24/2025 de canvi d'arxi-prestat de la parròquia de Sant Pere de Viladecavalls	Glossa setmanal	
		345	La nostra esperança va més enllà d'aquesta vida (cf. 1Co 15,19)
328	Decret 25/2025 d'erecció de la Delegació Episcopal de Pastoral per a la Cura de la Creació	346	Una Església rica en santedat
		347	Sempre és l'hora de la comunió i de la missió
331	Decret 26/2025 de nomenament de la Delegada Episcopal de Pastoral per a la Cura de la Creació	348	El rei de la misericòrdia
		349	Viure en esperança
		350	Maria, la plena de gràcia
333	Decret 27/2025 d'aprovació de la modificació parcial dels Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic	351	«Flama viva, esperança nostra»
		352	Jesús, Messies pobre
		353	Acció de gràcies pel Jubileu del 2025
Homilies		Activitats Pastorals del senyor Bisbe	
335	Missa funeral de Mn. Pere Devesa i Palomera	355	Novembre-desembre
337	Nadal 2025 - Missa de la nit	Cancelleria - Secretaria General	
339	Clausura diocesana Jubileu 2025	359	Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic
Altres textos			
344	«Una invitació a endinsar-se», pròleg al llibret «Crist, Redemptor de la humanitat - Guia del	368	Ministeri de lector
		368	Nomenaments
		368	Cessaments

368	Necrologi	CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	
370	Tancament comunitat religiosa		
		386	128a Assemblea Plenària
ADMINISTRACIÓ DIOCESANA			de la Conferència Episcopal
			Espanyola
371	Comptes de l'exercici 2024		
		CONFERÈNCIA EPISCOPAL	
CRÒNICA DIOCESANA		TARRACONENSE	
372	Trobada de la Federació de Moviments diocesans	392	XVII Jornades de Formació per a Catequistes
374	Eduardo Quintero Ariza rep el ministeri del lectorat	393	Trobada de delegats de Pastoral amb Persones Migrades i referents diocesans
375	Jornada de Tardor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic		
		VÀRIA	
376	Trobada d'Advent de la Vida Consagrada	396	Guia de les pintures de Sert a la catedral
378	Clausura diocesana del Jubileu 2025		
		ÍNDEX	
SANTA SEU			
		400	Índex 2025
380	Missatge del sant pare Lleó XIV per a la IX Jornada Mundial dels Pobres		

Església Diocesana

Decrets

DECRET 24/2025

DE CANVI D'ARXIPRESTAT DE LA PARRÒQUIA DE SANT PERE DE VILADECAVALLS

Havent rebut la petició per escrit, de data 6 d'abril del 2025, del rector de la parròquia de Sant Pere de Viladecavalls que sol·licita que la indicada parròquia passi de l'arxiprestat del Bages Nord al del Moianès, per a una millor atenció i coordinació pastoral;

Vist que, segons disposa el c. 375 § 2 CIC, *per tal d'afavorir la cura pastoral a través d'una acció comuna diverses parròquies veïnes poden unir-se en grups peculiars, com ara els arxiprestats*;

Havent fet, segons els canons 500 i 515 § 2 CIC, la preceptiva consulta al Consell Presbiteral en la reunió ordinària del dia 27 de novembre del 2025, havent obtingut el seu parer favorable a aquest canvi,

Pel present,

DECRETO que es procedeixi al canvi d'arxiprestat de la parròquia de Sant Pere de Viladecavalls que estava adscrita a l'arxiprestat del Bages Nord, i s'incorpori a l'arxiprestat del Moianès.

Comuniqui's aquest decret als arxiprestos, rectors, vicaris, i consells pastorals afectats, i procedeixi's als canvis necessaris a la Secretaria general.

Notifiqui's i publiqui's en el Butlletí Oficial del Bisbat de Vic (BOBV).

Ho decreto i signo a Vic, el dia 16 de desembre del 2025.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRET 25/2025
D'ERECCIÓ DE LA DELEGACIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL PER A LA CURA DE LA CREACIÓ

Atès que, segons el c. 381 §1 CIC, correspon al bisbe diocesà tota la potestat ordinària, pròpia i immediata necessària per al compliment del seu ofici, i, segons els cc. 391 §1-2 i 469, li correspon d'organitzar la cúria i coordinar l'acció pastoral (c. 473 §§1-2);

Considerant la conveniència pastoral d'impulsar, a la llum del Magisteri recent (*Laudato si'*, 2015; *Laudate Deum*, 2023), una acció estable que ajudi el Poble de Déu a contemplar, custodiar i celebrar la creació com a do del Creador, integrant-la en la catequesi, la litúrgia i l'acció caritativa i social;

Vistos els cc. 35-47 (sobre els decrets administratius singulars), c. 145 (sobre els oficis eclesiàstics), c. 470 (competència del bisbe per a nomenar els qui exerceixen oficis en la cúria), i c. 474 (signatura dels actes de la cúria);

Vist el decret sinodal núm. 71 que diu: «Que l'ecologia integral, que posa la persona en el centre i té cura de la casa comuna, rebuda de mans de Déu creador, sigui un punt de referència per als cristians i que es faci realitat en la vida quotidiana»;

Vist el treball desenvolupat per la Comissió Diocesana per a l'Ecologia Humana, constituïda pel Decret núm. 2/2024, de 6 de febrer, amb la missió d'aprofundir, discernir i concretar, en clau pastoral, les intuïcions i línies d'acció que proposa l'encíclica *Laudato si'* per als fidels, les comunitats, les parròquies, la diòcesi i la societat,

PEL PRESENT, DECRETO,

1. Erigir la DELEGACIÓ EPISCOPAL DE PASTORAL PER A LA CURA DE LA CREACIÓ com a òrgan de la cúria diocesana destinat a ajudar el bisbe en la promoció i coordinació de la pastoral per a la cura de la creació en tota la diòcesi (cc. 469 i 473).

2. Que aquesta delegació tingui caràcter pastoral i coordinador, sense personalitat jurídica pròpia.

3. Que correspongui a la delegació:

a) Promoure una espiritualitat d'acció de gràcies i lloança al Creador per la seva obra d'amor, en la litúrgia, la predicació i la catequesi, que porti a una conversió del cor i dels costums, posant en el centre la dignitat de la persona humana, la família i el bé comú;

Així mateix, preparar subsidis i propostes pastorals per al «Temps de la Creació» i altres iniciatives que promoguin l'ecologia integral.

b) Fomentar la formació del clergat, de la vida consagrada i dels fidels laics en la cura de la creació a la llum de la Sagrada Escripura i la Tradició, del Magisteri recent i de la Doctrina Social de l'Església, aprofundint especialment en la dimensió d'ecologia humana: el respecte a la vida humana, la responsabilitat moral, la justícia social i el destí universal dels béns.

c) Acompanyar les parròquies, les escoles i les entitats diocesanes perquè integrin criteris de custòdia de la creació en la vida ordinària i en els plans pastorals, amb accent evangelitzador, promovent pràctiques coherents amb la fe i amb la dignitat de les persones, especialment les més vulnerables.

d) Coordinar-se amb la pastoral social i caritativa —en particular, amb Càritas diocesana— i amb altres delegacions diocesanes per impulsar accions comunes que uneixin la custòdia de la creació amb la defensa de la dignitat humana i la promoció del bé comú.

e) Mantenir relació i col·laboració amb les instàncies de la Conferència Episcopal Espanyola i la Conferència Episcopal Tarraconense en aquesta matèria (Departament d'Ecologia Integral) per afavorir la comunió eclesial, l'intercanvi de criteris i la coordinació d'iniciatives.

Aquest Decret entra en vigor en el dia d'avui, i es publicarà al Butlletí Oficial del Bisbat.

Ho decreto i signo a Vic, el dia 22 de desembre del 2025.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRET 26/2025

DE NOMENAMENT DE LA DELEGADA EPISCOPAL DE PASTORAL PER A LA CURA DE LA CREACIÓ

A l'estimada en Crist,

SRA. MONTSERRAT ALAVEDRA I FARELL

Pau en el Senyor.

Havent erigit, per decret 25/2025, la Delegació Episcopal de Pastoral per a la Cura de la Creació;

Tenint en compte el bé pastoral de l'Església diocesana, concretament pel que fa a la promoció i coordinació de la pastoral per a la cura de la creació en tota la diòcesi, i constant-me personalment que reuneix les qualitats necessàries per a exercir aquest càrrec,

PEL PRESENT DECRET, us nomeno **DELEGADA EPISCOPAL DE PASTORAL PER A LA CURA DE LA CREACIÓ**, per al temps del meu beneplàcit.

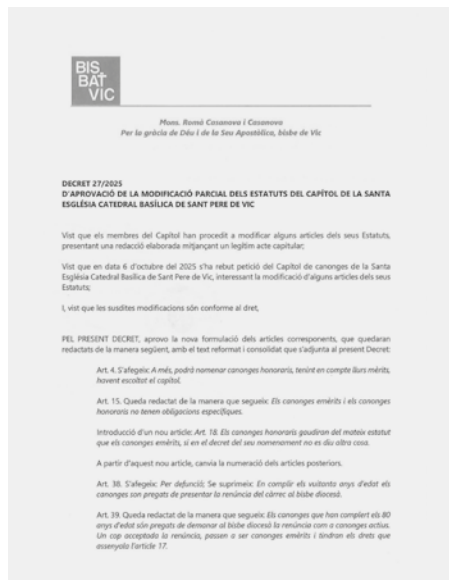
Espero que exercireu amb zel el càrrec que us encomano, que ho fareu en comunió amb el bisbe i en coordinació amb les altres delegacions diocesanes, especialment amb la pastoral social i caritativa; i que, amb l'ajuda del Senyor, vetllareu per promoure una espiritualitat d'acció de gràcies i lloança al Creador en la litúrgia, la predicació i la catequesi que porti a una conversió del cor i dels costums, posant en el centre la dignitat de la persona humana, la família i el bé comú.

Ho decreto i signo a Vic, el dia 22 de desembre del 2025.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general

DECRET 27/2025

D'APROVACIÓ DE LA MODIFICACIÓ PARCIAL DELS ESTATUTS DEL CAPÍTOL DE LA SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL BASÍLICA DE SANT PERE DE VIC

Vist que els membres del Capítol han procedit a modificar alguns articles dels seus Estatuts, presentant una redacció elaborada mitjançant un legítim acte capitular;

Vist que en data 6 d'octubre del 2025 s'ha rebut petició del Capítol de canonges de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, interessant la modificació d'alguns articles dels seus Estatuts;

I, vist que les susdites modificacions són conforme al dret,

PEL PRESENT DECRET, aprovo la nova formulació dels articles corresponents, que quedaran redactats de la manera següent, amb el text reformat i consolidat que s'adjunta al present Decret:

Art. 4. S'afegeix: A més, podrà nomenar canonges honoraris, tenint en compte llurs mèrits, havent escoltat el capítol.

Art. 15. Queda redactat de la manera que segueix: *Els canonges emèrits i els canonges honoraris no tenen obligacions específiques.*

Introducció d'un nou article: *Art. 18. Els canonges honoraris gaudiran del mateix estatut que els canonges emèrits, si en el decret del seu nomenament no es diu una altra cosa.*

A partir d'aquest nou article, canvia la numeració dels articles posteriors.

Art. 38. S'hi afegeix: *Per defunció; Se suprimeix: En complir vuitanta anys d'edat els canonges són pregats de presentar la renúncia del càrrec al bisbe diocesà.*

Art. 39. Queda redactat de la manera que segueix: *Els canonges que han complert vuitanta anys d'edat són pregats de demanar al bisbe diocesà la renúncia com a canonges actius. Un cop acceptada la renúncia, passen a ser canonges emèrits i tindran els drets que assenyala l'article 17.*

I disposo,

a) Que les indicades modificacions estatutàries entrin en vigor en el dia d'avui.

b) Que es notifiqui i publiqui en el Butlletí Oficial del Bisbat de Vic (BOBV).

Ho decreto i signo a Vic, el dia 22 de desembre del 2025.

+ Mons. Romà Casanova i Casanova,
Bisbe de Vic

Per manament de l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe,

Maria Font i Montanyà,
Vicecancellera i Vice-secretària general.

HOMILIES

MISSA FUNERAL DE MN. PERE DEVESA I PALOMERA

Església parroquial de Sant Domènec de Vic, 2-12-2025

Dn 12,1-3 / Lc 7,11-17

La missa que estem celebrant vol ser, al mateix temps, una acció de gràcies al Senyor pel do que ha estat per a la nostra diòcesi –i en concret per a totes les parròquies i ministeris exercits– la vida del nostre germà Mn. Pere Devesa i Palomera, que diumenge passat, al matí, ens va deixar. Certament, ha estat un lluitador al llarg del seu pas per aquest món. Ho ha estat en el treball i la dedicació incansable als fidels a qui servia en els càrrecs que li foren encomanats. També ho ha estat en la seva darrera malaltia. Contra tot pronòstic, ell continuava lluitant esperançat, fins que la mort, inexorable per a tota criatura humana, ha trucat a la seva porta. Massa ràpid se n'ha anat, quasi no hem tingut temps d'acomiar-nos d'ell. La mort certa però d'hora incerta s'ha fet present en una data que ens pot obrir una esquerda de significat. Fou el 30 de novembre, festa de Sant Andreu i primer diumenge d'Advent.

Com tots sabeu, la darrera parròquia en què mossèn Pere serví com a rector fou la de Sant Andreu de Tona. Ho va fer durant setze anys, fins a la seva jubilació canònica, a setanta-nou anys d'edat. Això ens fa entreveure que el que vivim amb profunditat marca la nostra existència i que el Senyor ho té ben present. El qui serví amb diligència i caritat la parròquia dedicada a l'apòstol sant Andreu, en el dia de la seva festa ha estat cridat a participar de la vida per sempre amb tots els sants en el regne del cel. A més, l'Advent és el temps litúrgic en què pren relleu la virtut de l'esperança, que ens fa tastar ja ara el que el Senyor ens ha promès: la plenitud de la salvació, la participació en la glòria de Jesucrist, mort i ressuscitat. L'esperança cristiana ens dona la certesa que no hi ha res que ens pugui separar de l'amor de Déu, com diu sant Pau: *Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni res del món present ni del futur, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima* (Rm 8,38-39).

El ministeri sacerdotal, que Mn. Pere Devesa exercí durant seixanta-nou anys, ha estat sempre al servei dels germans. El sacerdocí ministerial està al servei del sacerdocí comú dels fidels. El prevere no és res més que un servidor, seguint les petges del seu Mestre: *El Fill de l'home no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir els altres, i a donar la vida com a preu de rescat per tots els homes* (Mt 20,28). Qui serveix de veritat s'oblida d'ell mateix i no cerca el reconeixement, sinó el bé dels altres. És el treball humil i abnegat de qui no es preocupa dels seus propis interessos sinó dels de Crist. Per al servidor autèntic en el ministeri sacerdotal, Crist i l'Església són una sola cosa. No es pot separar allò que Crist ha unit amb la seva mort i resurrecció. La mirada del prevere a la comunitat encomanada és la de meravellar-se, perquè és el Cos de Crist, inseparable del seu Cap, Jesús, el nostre Redemptor, que amb la seva encarnació i el seu misteri pasqual ens ha alliberat del pecat i de la mort. El deler del pastor de la comunitat cristiana és que tots els qui té encomanats puguin viure en la llibertat dels fills de Déu i participar de l'herència que ell ens ha aconseguit al preu de la seva santíssima sang. Per això, en la mort del nostre germà, tenim la certesa que ell, que ha estat un servidor fidel del Poble de Déu, segons el Cor de Crist, participarà de la promesa que el profeta Daniel ens anunciava en la primera lectura que ens ha estat proclamada: *Els qui hauran conduït el poble pel bon camí brillaran com els estels per sempre més.*

Germans estimats que compartim el dolor per la mort del nostre germà Mn. Pere Devesa: la nostra constatació d'aquest fet luctuós no ens ha de fer perdre l'esguard esperançat. L'amor misericordiós de Déu envers nosaltres va més enllà de la mort. Certament, el Senyor no ens abandona mai, ni tan sols en el moment de la mort. Ell continua essent la nostra vida, ja que el seu Fill ha ressuscitat d'entre els morts per tal que nosaltres participéssim de la seva victòria sobre tot mal. En l'evangeli hem escoltat com Jesús, rostre de la misericòrdia del Pare, veient la mare viuda que porta a enterrar el seu fill únic, se'n compadeix i li diu: «No ploris.» Encara més, al noi que duen a enterrar li mana: «Jove, aixeca't.» És la mirada i la força de l'Amor que és més fort que la mort. La misericòrdia del Pare que *no va plànyer el seu propi Fill* (Rm 8,31) per alliberar-nos a nosaltres de la mort eterna. Déu no ha permès que el destí de la humanitat fos raure en un planeta ple de tombes. El seu disseny i la seva obra és fer-nos aixecar dels sepulcres per participar de la vida divina. Per això afermem la nostra esperança que el nostre germà ressuscitarà, quan a la fi dels temps es manifesti Jesús reblert de glòria i majestat i ens desvetlli del son letal. Aquesta és la nostra gran esperança, tan necessària de ser anunciada en una societat on s'escampa, cada vegada més, el nihilisme.

Som aquí celebrant el funeral del nostre estimat germà Mn. Pere Devesa i Palomera, oferint el sacrifici de Crist, present en cada eucaristia, en sufragi pel seu etern repòs. La nostra pregària s'adreça al Déu clement perquè purifiqui, encara més, l'ànima del difunt de totes les restes de pecat que poguéssim restar en ell, per tal que ja ara pugui contemplar cara a cara Jesús, en qui sempre cregué, a qui sempre estimà i en qui sempre esperà. Que santa Maria, Mare de Déu de Lurdes, present en el seu santuari de Tona i a la Casa Sacerdotal, li sigui mare i intercessora perquè obtingui la misericòrdia divina que tots necessitem.

Germans, en la vida i en la mort del nostre estimat mossèn Pere, sigui donat tot honor i tota glòria al Déu que és, que era i que ha de venir. Amén.

NADAL 2025

Missa de la nit

Celebrem els dos mil vint-i-cinc anys del naixement de Jesucrist, el nostre Déu i Salvador. Per aquest fet estem celebrant el Jubileu del 2025. L'esperança ha estat el tema que ens ha acompanyat en aquest Any Sant. I aquesta nit se'ns manifesta amb una llum esplendent que l'esperança té un rostre i un nom: el de l'infant que aquesta santa nit ha nascut de Maria. Hem escoltat en l'evangeli quines van ser les circumstàncies del seu naixement: una família que, per ordre de l'emperador, ha d'anar, malgrat la gravidesa de la noia, a la ciutat de Betlem per acomplir l'empadronament que el poderós reclama per als seus interessos. A la ciutat de Betlem –cap i casal del gran rei David– els esposos no troben lloc a l'hostal per a passar la nit i poder atendre millor Maria que iniciava els símptomes del part. Al final, l'aixopluc el troben en una establia –el lloc del bestiar– i la mare infanta el seu Fill, a qui embolcalla i posa en una menjadora. Sí, amb aquesta pobresa, neix el qui és el Messies, el Redemptor; no solament del poble d'Israel, sinó de tota la humanitat. El sant pare Lleó en un document recent remarca la relació entre el Salvador i la pobresa, i en concret ens diu: «Déu és amor misericordiós i el seu projecte d'amor, que s'estén i es realitza en la història, és abans que res el seu descens i la seva vinguda entre nosaltres per alliberar-nos de l'esclavitud, de les pors, del pecat i del poder de la mort [...]. Precisament per compartir els límits i les fragilitats de la nostra condició humana, ell mateix es va fer pobre i nasqué en carn com nosaltres. L'hem conegut, doncs, en la petitesa d'un nen posant en una menjadora» (*Dilexi te*, 16).

Germans estimats, aquesta és la gosadia que tenim els cristians: aquest infantó és el Senyor del cel i de la terra, és el Fill etern del Pare que per la nostra salvació s'ha encarnat en el si virginal de Maria. S'ha fet home per nosaltres, per la nostra salvació. Déu no ens ha abandonat en la nostra pobresa i indigència, essent captius del pecat i vivint sempre amb la por de la mort. Ens ha redimit per la seva encarnació, fent-se germà nostre, de la nostra mateixa condició humana, i morint per nosaltres en la creu i ressuscitant per a ser justificats per la seva gràcia que ens fa fills de Déu, els qui compartim la naturalesa divina d'aquell que es dignà a fer-se germà nostre. Aquesta afirmació de reconeixement que Jesús és veritable Déu i veritable home constitueix el nucli fonamental de la nostra fe. Per això és bo de tenir present que enguany estem celebrant els mil set-cents anys de la professió de fe, del credo, que van proclamar els bisbes cristians reunits en concili, després de les persecucions de l'imperi romà, a la ciutat de Nicea, l'any 325. En aquest credo s'afirma clarament que Jesús és el Fill unigènit de Déu, nascut del Pare abans de tots els segles i de la mateixa naturalesa que el Pare. I, per això, aquesta nit, en proclamar la nostra fe, quan farem el gest d'adoració agenollant-nos en el moment de confessar l'encarnació del Fill de Déu, deixem que la fe impregni el nostre cor, perquè sigui ella la que transformi la nostra existència amb la força de la gràcia que hi brolla, «la fe en el Déu que en Jesucrist es va fer home per fer-nos arribar a participar de la naturalesa divina» (Lleó XIV, a Nicea, octubre 2025).

Germans estimats, aquesta nit santa de Nadal, nosaltres estem vetllant, perquè volem viure en les primeres hores del dia el goig del naixement de nostre Senyor Jesucrist. Som com aquells pastors que vivien al ras en la venturosa nit del naixement del Salvador. Ells van ser envoltats de llum, enmig de la foscor nocturna, i escoltaren l'anunci joios de l'àngel: *Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un Salvador, que és el Messies, el Senyor*. Aquells pastors es deixaren embolcallar per la llum i es posaren en camí, després d'escoltar l'anunci angèlic. Ho feren perquè tenien una mirada de nen i un cor de pobre. Aquestes són les dues condicions que fan possible viure el goig de Nadal. Solament qui sigui capaç de meravellar-se podrà acostar-se al misteri del Fill de Déu fet home, nascut de santa Maria Verge.

També nosaltres en la litúrgia cristiana, aollim en el nostre cor el fill que ens ha estat donat, al qual, com deia el profeta Isaïes, s'apliquen aquests títols: *Conseller prodigiós. Déu heroí, Pare per sempre, Princep de pau*. L'acolliment del misteri de Nadal en el nostre cor significa, enmig del nostre món, que la llum veritable se'ns

ha manifestat en el rostre del Infant tot just nat. La tenebra ha estat vençuda en totes les seves manifestacions de mentida, d'odi, d'injustícia, de violència. Perquè l'amor se'ns ha revelat plenament en Jesús, fill de Maria i Fill etern de Déu. Qui deixa entrar en el seu cor el misteri de la humanitat del nostre Déu, en Jesucrist, el seu Fill, s'allunya de la foscor del pecat i de la mort, per a viure en la joia del trobament amb Crist. Perquè Jesús ha nascut per trobar-se amb tota persona humana. Aquells pastors de la nit santa de Nadal van ser les primícies de tantíssims homes i dones, infants i joves, que al llarg dels segles ens hem trobat amb Jesús viu. La fe és la porta que ens fa accedir al trobament amb Jesús; però el que fa que aquest trobament sigui real i romanguí sempre és l'amor. Jesús vol ser estimat, perquè ell ens ha estimat primer. De fet, la raó de l'encarnació i de la redempció no és cap altra que l'amor misericordiós de Déu a favor nostre. L'única resposta que el Senyor espera de nosaltres és, doncs, l'amor envers ell. Aquesta nit en la feblesa del nen posat en la menjadora veiem tota la tendresa de l'amor del Senyor per nosaltres. Com podem témer un infant? Com no deixar-se entendre pel candor del nounat? Tot i això, no oblidem que ens ha nascut el Redemptor i que la pobresa del pessebre remet a la pobresa de la creu. El qui ha nascut ho ha fet per compartir la nostra sort, fins i tot la mort, per redimir-nos del pecat i de les seves conseqüències. Aquesta és la gran expressió d'amor davant la qual no podem restar indiferents. Ell ha nascut per quedar-se sempre amb nosaltres. No ha vingut per a ser un mer record d'un fet passat. Ell és el vivent sempre i el seu amor i la seva gràcia resten tothora disponibles per als cors que, sense por, obren de bat a bat les seves portes, per deixar que la seva gràcia, la seva salvació, el seu amor hi penetrin. Deixem, doncs, que Jesús, nascut aquesta nit, s'endinsi en el nostre ésser per a viure plenament el misteri de la Nit Santa de Nadal. Que ens hi ajudin santa Maria, Mare de Déu i sant Josep, que van viure com ningú el naixement de Jesús, el nostre Senyor i Salvador. Amén.

CLAUSURA DIOCESANA JUBILEU 2025

Catedral de Sant Pere de Vic, 28-12-2025

Estimats germans i germanes, la nostra assemblea eucarística en aquest diumenge de la festa de la Sagrada Família, dins l'octava de Nadal, té un motiu concret: donar gràcies a Déu per tots els dons de conversió i de santedat que ha obrat entre nosaltres en l'any que hem viscut amb motiu del Jubileu del 2025. El Senyor ens ha concedit de

poder celebrar aquest Any Sant amb tot el que ens ha aportat, per mitjà de la misericòrdia divina vessada abundantment entre nosaltres. La gran perdonança, que neix de l'amor entranyable del nostre Déu, s'ha prodigat per mitjà de la indulgència plenària en tantíssimes persones que amb cor humil i penedit s'han acostat als sagraments de l'Eucaristia i de la reconciliació, tot pelegrinant als temples jubilaris o en les circumstàncies personals de caritat envers els pobres, malaltia o empresonament. Per això, perquè ha estat immens l'amor misericordiós de Déu a favor nostre durant el Jubileu, el nostre cor exulta d'alegria i, seguint les indicacions de l'apòstol, no podem fer res més que accomplir el que ell ens ha dit: *Agraïts a Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit.*

Vam iniciar el camí jubilar com a diòcesi el mateix dia de la festa de la Sagrada Família de l'any passat. Ho férem seguint les indicacions del papa Francesc, que havia convocat el Jubileu de l'any del Senyor 2025 amb la butlla *Spes non confundit*, en què ens indicava com havíem de viure aquest temps de gràcia: essent «Pelegrins d'esperança». En la butlla reflexionava sobre la veritable esperança cristiana i ens convidava a obrir els ulls i el cor als signes d'aquesta virtut teològica que el Senyor suscita enmig del nostre món. Hem intentat de fer-ho posant-nos en camí —realitat pròpia de tot jubileu— vers les basíliques i els temples jubilaris. Ho hem fet junts en els diversos pelegrinatges convocats, tant per la Santa Seu, com per la diòcesi, pels arxiprestats o per les parròquies i associacions. Vull assenyalar, entre altres, els romiatges a Roma, tant el diocesà pròpiament dit, com el dels joves, el dels preveres i diaques, així com la participació diocesana en els pelegrinatges dels comunicadors socials, dels *influencers* catòlics, de la catequesi, etcètera. També cal assenyalar el Jubileu diocesà a la catedral el setembre passat i els que s'han dut a terme en els tres altres temples jubilaris de la diòcesi: la Seu de Manresa, Santa Maria d'Igualada i el monestir de Santa Maria de Ripoll. Solament el Senyor sap tots els dons que ha obrat en el cos i l'ànima dels qui amb fe han acollit la misericòrdia divina. Que Déu sigui glorificat en la seva obra a favor nostre durant el Jubileu dels 2025 anys del naixement de nostre Senyor Jesucrist!

Els signes d'esperança que ens convidava a mirar Francesc, papa, ens havien d'ajudar a obrir els ulls a l'acció de Déu enmig nostre. L'esperança cristiana ens dona la certesa que el Senyor no abandona mai la humanitat. Malgrat les foscor que de vegades sembla que s'imposin en el nostre món, l'esperança ens diu que la llum sempre venç, perquè no pot morir mai, ja que *Déu és llum, i en ell no hi ha foscor de cap mena* (1Jn 1,5). La pau,

tan necessària en el nostre món, té una clau que mai no podem oblidar, com ens ensenya el sant pare Lleó: «una pau desarmada i desarmadora», la qual ha de ser una opció personal que cal conrear i defensar, des d'aquell convenciment de sant Agustí: «Si voleu atreure els altres vers la pau, sigueu els primers a posseir-la i a retenir-la. Que cremi en vosaltres el que posseïu per a encendre-ho en els altres» (*Sermó*, 357, 3).

El món de la malaltia i l'ancianitat també se'ns ha manifestat com un lloc d'esperança, pel testimoniatge dels qui afronten la feblesa posant la confiança amb Déu. Suportar la malaltia des de la fe ha estat per a alguns un lloc de trobament amb el Déu vivent. Tenir cura dels més febles manifesta grandesa de cor i veritable humanitat. El nihilisme que vol imperar entre nosaltres no pot trencar mai la convicció que la vida humana és un do de Déu i que ell és l'únic Senyor. Cap llei humana no pot estar per damunt de la voluntat divina. La defensa de la vida humana sempre i en tot moment, des del si matern, santuari de la vida, al llit del dolor, que, amb paraules del beat Pere Tarrés, «no és altra cosa que la creu on el malalt sofreix», l'hem de fer nostra en tota circumstància. La mirada de l'esperança obre un horitzó nou a aquell que des de la fe en Crist mira el misteri de la vida humana.

Com ja he dit abans, avui celebrem la festa de la Sagrada Família, la qual cosa ens convida a contemplar la família de Natzaret: Jesús, Maria i Josep; i en ella, la grandesa de la família humana. La grandesa de la família ve de Déu mateix, que n'és l'autor, com a creador. Els homes i dones hem estat creats a imatge i semblança de Déu. La comunió amb Déu és la seva mateixa essència: Déu és amor. Per això la família té la seva arrel en l'estimació, en la comunió amorosa de l'espòs i l'esposa. La unió matrimonial de l'home i la dona és reflex de l'amor en Déu mateix. Per això, l'expressió d'amor conjugal duu en si mateixa l'obertura a la vida, en la meravella de la procreació. Adonem-nos-en: solament els cristians i els jueus tenim aquest concepte de crear amb Déu, referit a la concepció de la vida humana en el si matern, com a fruit de l'amor dels esposos. Dic això perquè el papa Francesc, en la butlla de convocatòria del Jubileu, ens parlava de la pèrdua del desig de transmetre la vida com a signe de pèrdua d'esperança i convidava a una obertura a la vida amb una maternitat i paternitat responsables. I en concret afirmava: «La comunitat cristiana, per tant, no es pot quedar enrere en el seu suport a la necessitat d'una aliança social per a l'esperança, que sigui inclusiva i no ideològica, i que treballi per un futur que es caracteritzi pel somriure de molts infants que vinguin a omplir els bressols buits que hi ha en moltes parts del món.» Jo també, com a bisbe vostre, faig

una crida a la fecunditat generosa dels matrimonis cristians. Tinguem clar que el futur no està solament en els drets aconseguits, en unes lleis millors, ni en les estructures, sinó principalment en els fills i filles que tinguem com a famílies i com a Església. Els fills manifesten clarament un futur d'esperança.

També necessiten signes d'esperança els joves, els quals, en raó de la seva edat, haurien d'estar plens d'aquesta virtut que obre al davant un futur. En una societat en què predomina el materialisme i l'hedonisme, què n'és, de difícil, per al jovent trobar raons per a mirar un futur obert, transitable i fecund! Malgrat això, el Senyor ens ha fet el do entre nosaltres, en aquest any 2025 que s'acaba, de joves, nois i noies, que truquen a la porta de les comunitats cristianes demanant el baptisme, la confirmació i participar en la taula eucarística, així com també d'altres amb el desig d'aprofundir en la fe. Enmig d'un desert entre la joventut de la nostra terra, hi ha cercadors de sentit que desitgen l'aigua de la vida que brolla del cor obert de Crist. I això ens ha omplert d'esperança, perquè ens ha fet redescobrir més i més que Déu és viu i que el cor de tota persona té set de Déu. Es fa palesa en aquest jovent aquella recerca tan coneguda expressada per sant Agustí al començament de les seves *Confessions*: «Ens heu fet, Senyor, per a vós, i el nostre cor no s'acquieta fins que no reposa en vós.»

Germans estimats, són moltes les realitats d'esperança que hem redescobert en aquest Jubileu que ara ens disposem a clausurar en l'àmbit diocesà. No sé si hem aconseguit del tot el que ens proposava el sant pare Francesc en la butlla de convocatòria com a meta a aconseguir durant aquest període: «Que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb Jesús, el Senyor» (*Spes non confundit*, 1); però el que sí que hem après en aquest temps de gràcia és a no perdre mai l'esperança. Certament que hem fet camí, però encara ens resta molt a fer quant a caritat i evangelització perquè molts puguin trobar-se amb el Crist vivent. L'esperança ens obre l'horitzó missioner per a seguir caminant junts. En aquest camí sinodal per a la missió ens és model insigne sant Josep. Ell va rebre la missió de ser custodi del Redemptor. Ho va fer amb la fidelitat de qui no cerca res més que el rostre de Déu i es doblega a la voluntat divina. Ell, com hem escoltat en l'evangeli, va estar atent a la voluntat de Déu, per mitjà dels somnis. Foren quatre els somnis que ens narra l'evangelista Mateu, i en tots es va mostrar dòcil, deixant que la seva existència transcorregués en la intranquil·litat del qui no ho té pas tot dominat, sinó que és guiat per aquell que és l'Imprevisible. El mateix podem dir de Maria, la mare de Jesús. En temps d'urgència missionera ens hem de deixar sorprendre

pel Senyor, oberts sempre a la seva voluntat, tal com hem escoltat en la segona lectura d'aquesta missa: *Que la paraula de Crist tingui estada entre vosaltres en tota la seva riquesa, instruiu-vos i amonesteu-vos els uns als altres amb tota mena de doctrina.*

Germans i germanes, que se'ns gravin en el cor les paraules de sant Pau als cristians de Roma proclamades moltes vegades durant l'Any Sant: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-los l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor* (Rm 5,5). Que intercedeixin per nosaltres, per tal que siguem sempre i en tot lloc testimonis d'esperança, santa Maria i sant Josep, que serviren de manera preeminent el misteri de Jesús, el nostre Senyor i Salvador, mort i ressuscitat, la nostra esperança viva. A qui sigui donat tot honor i tota glòria en aquest any de gràcia del 2025 i per tots els segles dels segles. Amén.

Altres textos

UNA INVITACIÓ A ENDINSAR-SE

La catedral de Sant Pere de Vic és un edifici que conserva en el seu interior unes petges que parlen de la seva llarga història. Des d'un mur de l'època romana fins a les darreres reformes del segle XXI, hi ha una sèrie d'elements arquitectònics i ornamentals que són testimoni del curs de la història en la seva multiplicitat de formes i estils artístics.

El llibret que teniu a les mans, lector interessat en aquesta seu vigatana, us proposa d'endinsar-vos en l'obra pictòrica de Josep Maria Sert, tal com és present a la nau de la catedral basílica. Darrere aquestes pintures hi ha uns esdeveniments que les fan entendre millor: l'encàrrec del venerable bisbe Josep Torras i Bages al seu amic del Cercle Artístic de Sant Lluc, l'any 1900; el projecte inicial de 1907; la materialització de les pintures en 1927; la desfeta per la crema del temple en 1936, i la realització de l'actual ornamentació, en 1945, amb una idea clara: «La catedral crucificada».

El Capítol de la basílica de Sant Pere de Vic ha elaborat aquest llibret amb l'objectiu d'ajudar els visitants i amadors d'aquesta seu a endinsar-se més i més en les pintures de Sert per a capir el sentit profund que s'hi amaga. Amb reflexions sobretot teològiques, els seus autors volen ser pedagogs —en el sentit d'ajudar a caminar— per tal que les escenes dels evangelis o de la tradició iconogràfica catòlica prenguin més llum i puguin parlar millor a aquells que vulguin escoltar el missatge que s'hi expressa.

En un temps en què la «gramàtica» cristiana costa més d'entendre, per moltes raons, aquesta obra divulgativa vol ajudar a capir els misteris cristians que estan en el fonament de la cultura d'aquesta terra.

Vic, 3 de novembre, memòria de Sant Pere Almató i Ribera

† Romà, bisbe de Vic

Glossa setmanal

LA NOSTRA ESPERANÇA VA MÉS ENLLÀ D'AQUESTA VIDA (CF. 1Co 15, 19)

[2 de novembre del 2025]

L'esperança és essencial per a seguir caminant i trobar el sentit de la nostra existència. Una esperança, però, que no defraudi, autèntica i ben fonamentada. Sant Pau, a la comunitat de cristians de Corint, enmig d'un mon pagà i hedonista, els escrivia: *Si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots del homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort* (1Co 15,19-20). La nostra fe en Déu misericordiós duu, amb la força del misteri pasqual de Crist i de l'enviament de l'Esperit Sant, a l'esperança en la vida eterna. Enmig d'un món sovint massa materialista i tancat a la transcendència, els cristians hem d'afermar l'esperança que brota de la nostra fe. No solament perquè aquest és el contingut de la nostra creença, sinó perquè així se'ns obre al davant una gran riquesa que alimenta la nostra quotidianitat. «Quan manquen el fonament diví i l'esperança de la vida eterna, la dignitat de l'home queda greument lesionada, com consta sovint avui, i els enigmes de la vida i de la mort, de la culpa i del dolor resten sense solució, fins al punt que no rarament els homes cauen en la desesperança» (GS, 21). Nosaltres, però, tenim la certesa que la història de la humanitat i la de cada un de nosaltres no es dirigeixen cap a un punt cec o un abisme de foscor, sinó que s'orienten al trobament amb el Senyor de la glòria. De fet, creure en la vida eterna significa tenir l'esperança d'estar sempre amb el Senyor, en la plenitud de la vida, en aquella abraçada amorosa del Pare en una eternitat feliç.

La vida eterna, doncs, consisteix en la comunió plena amb Déu, en la contemplació i la participació del seu amor infinit. La comunió plena i el fet de ser feliços van units. La felicitat és la vocació de tot ésser humà. Benet XVI, citant sant Agustí en la Carta a Proba, ens deia: «En el fons volem solament una cosa: la vida benaurada, la vida que simplement és vida, simplement “feliç”» (*Spe salvi*, 11). I ens podem continuar preguntant, seguint el papa Ratzinger: Què és la felicitat? No es tracta d'una alegria passatge-

ra, en una espiral d'avidesa on l'esperit humà mai no està satisfet, sinó que més aviat sempre està més buit. Necessitem una felicitat que es realitzi definitivament en allò que ens realitza, és a dir, en l'amor, per a poder exclamar, ja des d'ara: «Soc estimat, per tant existeixo; i existiré per sempre en l'Amor que no defrauda i del qual res ni ningú no podrà separar-me mai.»

UNA ESGLÉSIA RICA EN SANTEDAT

[9 de novembre del 2025]

En un primer moment, quan vaig veure que el lema del Dia de l'Església Diocesana és «Tu també pots ser sant», vaig queda una mica perplex. Perquè la finalitat d'aquesta jornada és prendre més i més consciència que l'Església l'hem de mantenir entre tots els creients. Cada un ha d'aportar el millor d'ell mateix per tal que la missió única de tots els qui formem la gran família eclesial es pugui acomplir a bastament. En menys paraules, la qüestió és l'aportació generosa a la nostra Església diocesana. Tanmateix, mirant-ho de més a prop, és evident que l'Església –i en ella, tots i cada un dels seus membres– es manifesta en la santedat dels seus fills i en la missió que compleixen d'eixamplar el Regne de Déu. Santedat i missió són inseparables, perquè el testimoniatge més clar que fa avançar l'Església és la credibilitat dels cristians. Aquesta lluita per la coherència de vida és el que entenem per santedat dels fills de Déu.

Aquest any la data del Dia de l'Església Diocesana coincideix amb la festa de la Dedicació de la Basílica del Laterà, dia que va establir Francesc, papa, per commemorar a partir d'aquest any els sants, els beats, els venerables i els servents de Déu en les Esglésies particulars. Al bisbat de Vic, a més dels set sants canonitzats i d'un centenar de beats, la majoria màrtirs, tenim també fills d'aquesta terra que tenen la causa de canonització oberta, com els venerables Josep Torras i Bages, Caterina Coromina i Joan Collell, als quals cal afegir els servents de Déu, com els sacerdots i laics assassinats per odi a la fe en els anys trenta del segle passat i la joveneta Josefina Vilaseca, màrtir de la puresa. Per això, tenint en compte el gran nombre de persones reconegudes per la seva santedat o en camí del possible reconeixement, hem de pensar en altres homes i dones sants, tant en el passat com en el present. Perquè estic segur que, en aquest temps de prova forta per a la fe, hi ha veritable santedat en molts catòlics. En conclusió, la veritable riquesa de l'Església són els sants. Per consegüent, el que

em pertoca de dir és senzillament, i ho repeteixo: «Tu també pots ser sant.» Sigues dels qui tenen clar que l'única cosa que es pot considerar un fracàs en aquesta vida és no ser sant. Viu amb autenticitat el seguiment de Crist —la que cerquen els joves en aquest moment d'incertesa— i, d'aquesta manera, aportaràs el millor de tu mateix a l'Església, perquè seràs en camí de santedat i de missió.

SEMPRE ÉS L'HORA DE LA COMUNIÓ I DE LA MISSIÓ

[16 de novembre del 2025]

El propassat setembre és van complir dos anys de la promulgació dels decrets sinodals del camí que vam fer junts durant quatre anys. A més, en aquest mateix període de temps es van celebrar les dues assemblees del Sínode de Bisbes amb el fruit del *Document final*. Aquests dos esdeveniments eclesials ens fan present la necessitat de seguir caminant junts per a la missió, tan necessària, avui com sempre, en la nostra societat i en tot el món. Per això se'ns demana la «implementació de la sinodalitat per a la missió».

Tant els decrets del nostre *Sínode per l'esperança* com el document final del Sínode de Bisbes ens conviden a posar-nos, una vegada més, en camí per a dur a terme més i més la sinodalitat que brolla de la comunió, a fi de viure millor la missió que ens pertoca com a Església enmig del món. Som l'Església de Crist en aquesta terra i tenim al davant el repte de donar resposta als desafiaments que la nostra societat ens planteja per a anunciar Jesús, l'única esperança de la humanitat. La comunió en l'Església no s'ha d'entendre com una uniformitat, sinó com la virtut que fa possible la bellesa de la unitat en la diversitat. Hem de comprendre que tots els qui formem la nostra diòcesi de Vic som a la mateixa barca. A casa nostra posseïm, gràcies a Déu, riquesa de sensibilitats, tarannàs i tons diferents en les qüestions pastorals. El repte que tenim, des de la comunió per a la missió, és el de saber sumar, seure junts, compartir experiències en el diàleg i en la recerca de la voluntat de Déu. Si no som capaços de conviure en la comunió que brolla de la fe en Crist, no podrem realitzar correctament la missió que el Senyor espera de nosaltres en aquest moment de canvi d'època.

Un dels decrets sinodals ens diu: «Que s'assumeixi que la nostra Església diocesana, rica amb un gran llegat espiritual, cultural i patrimonial, és cridada a ser més i més

missionera i evangelitzadora, ja que estem en “territori de missió”. Aquesta realitat ens demana de viure i treballar fixant-nos en les coses essencials. La pobresa que patim no ens ha d'impedir la missió, però sí que ens ha d'ajudar a viure més fidelment la nostra identitat com a Església» (42). Que el gran llegat que hem rebut del passat ens faci descobrir que, malgrat la pobresa que potser experimentem en les nostres comunitats, som cridats a ser una Església més i més missionera i evangelitzadora en aquest territori, on hi ha cors assedegats del trobament amb Crist.

EL REI DE MISERICÒRDIA

[23 de novembre del 2025]

Sobre Jesús clavat en creu hi havia un rètol que deia: «El rei dels jueus» (Lc 23, 38). La reialesa del Messies té un determinatiu inqüestionable: «crucificada». Allò que la tradició judaica sostenia és del tot incompatible amb un Messies crucificat. Tanmateix, aquella primera comunitat de deixebles, homes i dones, des del trobament amb el ressuscitat duent en el seu cos les llagues glorioses, confessa que Jesús és rei. Ho fan de tal manera que no tenen cap por ni recança en confessar la seva reialesa: «És el Senyor»; encara que fer-ho signifiqui ser exclosos, perseguits i fins i tot occits per Crist. Era per a ells una mera afirmació? Què havien descobert en el crucificat i ressuscitat?

La bogeria d'amor que es manifesta en Jesús crucificat va més enllà del que la carn i la sang poden percebre. Hi ha una sobreabundància de gràcia que fa descobrir, en el que sembla tot el contrari, la manifestació de la glòria de Déu: en Crist clavat i mort en creu trobem l'amor misericordiós de Déu a favor de la humanitat. En les ferides glorioses de Crist ressuscitat hi ha la font inexhaurible de la misericòrdia divina. Els primers cristians —i qualsevol cristià sempre i arreu—, trobant-se amb el Messies crucificat i ressuscitat, experimenten la misericòrdia divina que ens allibera del pecat i del temor de la mort. Aquesta és l'experiència fonamental del cristià: amb la reialesa de Crist troba la llibertat dels fills de Déu, que comporta que la força de l'amor diví, totalment gratuït i immerescut de part nostra, ha esmicolat les cadenes del pecat i esbotzat les portes del reialme de la mort.

Jesucrist és rei en la creu: en el seu rostre es manifesta el Pare misericordiós. En l'evangeli segons sant Lluc es relata el diàleg de Jesús amb els dos condemnats que

foren crucificats amb ell. Aquesta escena subratlla, encara més, que Jesús és rei de misericòrdia. Un dels dos li demana de tenir part en aquesta misericòrdia que sols un rei pot dispensar: «*Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre regne*» (23,42). Des del seu tron i coronat d'espines, Crist pronuncia les paraules que tota persona voldria escoltar: «*T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís*» (23,43).

Nosaltres compartim la reialesa de Crist pel nostre baptisme. Adonem-nos que hi ha una sola manera d'exercir-la: amb la misericòrdia. Hem d'anar, doncs, més enllà de la mera justícia. ¿Com podem tancar el cor a qualsevol germà nostre si nosaltres vivim de pura misericòrdia?

VIURE EN ESPERANÇA

[30 de novembre del 2025]

Comencem l'Advent dins el Jubileu del 2025. El tema propi d'aquest temps litúrgic és l'esperança cristiana, concretada en l'espera de la celebració del naixement del Senyor, essent ajudats pels profetes que donaven alè a l'esperança d'Israel. A més, l'esperança cristiana no solament posa la mirada en la vinguda primera del Senyor, fent-se home per nosaltres i per la nostra salvació, sinó que albira la seva manifestació ple de glòria i de majestat a la fi dels segles. Donada, doncs, la coincidència en el tema propi tant de l'Advent com de l'Any Jubilar —aquest té per lema «Pelegrins d'esperança»—, farem bé d'aturar-nos a reflexionar sobre la virtut de l'esperança, tan necessària per a donar sentit a la nostra existència.

L'esperança és molt més que una simple espera. Podem esperar fatídicament un esdeveniment luctuós o tenir una actitud de deixar que les coses vagin passant, sense implicar-nos-hi. Hi ha una esperança humana, que és a la base de la virtut cristiana, per la qual en tota persona hi ha el desig d'un futur millor: la felicitat tothora anhelada. L'esperança cristiana va més enllà de l'espera i del bon desig, perquè té com a fonament la fe en Jesucrist.

Dos documents pontificis ens poden ajudar a aprofundir en la virtut teològica de l'esperança. Em refereixo a la butlla de convocatòria del Jubileu del 2025 de Francesc, papa, que porta per títol *Spes non confundit*, i a l'encíclica de Benet XVI *Spes salvi*. Tots dos,

ja en el títol, ens posen en relació amb el futur: «no defrauda», perquè té la certesa de l'amor de Déu que no abandona els seus fills; i «salvats en esperança», perquè la salvació és ja un fet, però encara s'ha de manifestar en plenitud.

L'esperança, encara que ens fa mirar el futur i ens el fa descobrir com un horitzó obert a la misericòrdia i a la vida per sempre, justament per això mateix ens fa possible de viure en esperança enmig de la quotidianitat. No em resisteixo a citar *Spe salvi*: «Necessitem tenir esperances –més grans o més petites– que dia rere dia ens mantinguin en camí. Però sense la gran esperança, que ha de superar totes les altres, aquestes no són suficients. Aquesta gran esperança solament pot ser Déu [...], però no un déu qualsevol, sinó el Déu que té un rostre humà i que ens ha estimat fins a l'extrem a cadascú en particular i a la humanitat en el seu conjunt. El seu regne no és un més enllà imaginari, situat en un futur que mai no arriba; el seu regne és present on ell és estimat i on el seu amor ens aconsegueix» (31).

MARIA, LA PLENA DE GRÀCIA

[7 de desembre del 2025]

El Dicasteri per a la Doctrina de la Fe de la Santa Seu ha lliurat una nota doctrinal, titulada *Mater populi fidelis*, en què vol ajudar a entendre més correctament la devoció i estima a la Mare de Déu. És evident que tot el misteri de Maria de Natzaret està íntimament unit al seu Fill, el nostre Salvador. Aquella expressió tan catòlica que diu de *Maria nunquam satis* té la seva veritat, però no hem d'oblidar que tot en ella i, per tant, en la nostra devoció, ha de ser referit al misteri de la redempció de la humanitat en Crist. Tot el misteri de salvació brota de l'amor misericordiós de Déu a favor del llinatge humà. Hem de tenir ben clar que santa Maria no ens aparta mai de la comunió de l'Església, perquè és la Mare del poble fidel.

En Maria de Natzaret és clar el seu paper de cooperadora en l'obra de la gràcia a favor dels homes. Es fa palès en el moment de l'anunciació de l'àngel amb el seu «sí» com *l'esclava del Senyor*. Un altre moment on es fa palesa la presència humana al costat del Redemptor, aportant el seu sofriment, és al peu de la creu de Jesús, tal com ens ho fa present l'evangelista Joan. En la mateixa línia de cooperació de Maria, cal tenir també present l'escena evangèlica de les noces de Canà de Galilea. Ella, mare atenta

a les necessitats, demana al seu Fill que es manifesti. En les dues escenes joàniques, Maria és anomenada «dona». L'obra redemptora és de Crist. Maria, la nova Eva, i amb ella tota persona, és cridada a cooperar-hi amb la intercessió, el servei, el sofriment, segons l'escola de sant Pau: *Estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meua pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos que és l'Església* (Col 1,24).

Maria és en tot el seu misteri la qui és omplerta de gràcia. L'afirmació de fe que ens fa dir que ella és immaculada, sense cap pecat, fins i tot sense el pecat original, té la seva arrel en la redempció del seu Fill, pel misteri pasqual de la seva mort i resurrecció. La nota vaticana abans esmentada afirma: «La nostra salvació és obra solament de la gràcia salvadora de Crist i no de cap altre.» I continua: «També la plenitud de gràcia de Maria existeix perquè ella la va rebre gratuïtament, abans de qualsevol acció seva, “en atenció als mèrits de Jesucrist Salvador del gènere humà”.» No oblidem mai que el misteri de Maria, com el de l'Església, s'entén molt bé amb la comparació del sol i la lluna: el sol té la llum pròpia; la lluna, tot el que té de llum és reflex de la solar.

«FLAMA VIVA, ESPERANÇA NOSTRA»

[14 de desembre del 2025]

L'himne del Jubileu del 2025 —que ja estem a punt de clausurar— comença amb aquestes paraules: «Flama viva, esperança nostra». Aquest himne posa el tema de l'esperança en relació amb el foc. Trobant-me amb l'obra de teatre grec *Prometeu encadenat* d'Èsquil, l'autor posa en boca del protagonista, castigat per Zeus, el motiu de la seva condemna i del seu suplici, responent al cor escènic que l'hi pregunta: «Per mi han deixat els mortals de mirar amb temor la mort» i «Vaig fer habitar entre ells la cega esperança». Aquesta esperança té relació amb el foc que Prometeu ha lliurat, el qual duu com a conseqüència les arts.

Per altra banda, cinc segles després del pare de la tragèdia grega, Pau de Tars escriu als cristians d'Efes, constatant la manca d'esperança entre els gentils: *Vosaltres vivíeu en un món sense esperança i sense Déu* (2,12). Sant Pau, que tenia l'experiència profunda de l'aliança de Déu amb el poble d'Israel, posseïa l'esperança en el gran dia del Senyor, suscitada pels profetes, cosa que els pagans no tenien, perquè

s'encaminaven vers un futur desconegut. Vivien de l'enyorança de temps passats reelaborats amb relats mitològics. Per a l'Apòstol hi havia, però, quelcom encara pitjor: vivien sense Déu en el món. Sí que tenien molts déus, però no tenien l'únic Déu que ho era tot: el creador, el Senyor del món, el qui donava sentit a la seva existència per l'aliança santa. Per a la gentilitat no hi havia res, absolutament res; però aquella petita comunitat de cristians havia trobat l'esperança viva, Jesucrist, el Fill de Déu.

Retornant al foc que Prometeu va donar als homes, em venen a la memòria aquestes paraules de Jesús: *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar!* (Lc 12,49). El foc de què parla el Mestre és el seu amor a favor de la humanitat. El papa Francesc, en *Dilexit nos*, ens parlava de la imatge de Jesús «amb el cor traspassat i ardent» (51). El foc amb què la iconografia cristiana acompanya el cor del Redemptor expressa el seu amor sense mesura, la seva misericòrdia inesgotable. Tanmateix, el foc és signe de l'Esperit Sant que habita a l'interior del qui creu en Jesús, com a do de l'amor salvador de Crist. Ens diu sant Pau: *L'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu donant-nos l'Esperit Sant ha vessat en els nostres cors el seu amor*. Així, doncs, la «flama viva d'esperança» és l'Esperit en els nostres cors que ens fa participants del foc de l'amor humà i diví del Cor de Jesucrist.

JESÚS, MESSIES POBRE

[21 de novembre del 2025]

En el front d'altar del monestir de Santa Maria de Lluçà —pintura al tremp del segon quart del segle XIII— hi ha una representació de la fugida de la Sagrada Família a Egipte. És una de les quatre escenes que emmarquen la Verge Maria com a seu de la Saviesa, ja que duu a la falda el seu fill Jesús, Saviesa de Déu. En el temps nadalenc ens agrada de contemplar diferents figuracions del misteri del naixement del Redemptor.

La fugida a Egipte és narrada en l'evangeli de Mateu: *Quan els mags van ser fora, un àngel del Senyor s'aparegué a Josep en somni i li digué: «Lleva't de seguida, pren el nen amb la seva mare, fuig cap a Egipte i queda-t'hi fins que jo t'ho digui, perquè Herodes buscarà el nen per matar-lo.» Es llevà, prengué el nen amb la seva mare i sortí de nit cap a Egipte* (2,13-15). El naixement de Jesús, tot i l'esplendor que mostren els fets dels àngels en l'anunci als pastors i l'adoració dels mags, té la característica de la pobresa.

El sant pare Lleó ens diu: «Jesús, Messies pobre. Es tracta d'una pobresa radical, fundada sobre la seva missió de revelar el veritable rostre de l'amor diví. En efecte, l'evangelista mostra que aquesta pobresa va incidir en cada aspecte de la seva vida [...]. Jesús va néixer en condicions humils; nomenat, fou posat en una menjadora i, molt aviat, per tal de salvar-lo de la mort, els seus pares fugiren cap a Egipte» (*Dilexi te*,18-19).

En aquest moment de la història, les situacions de pobresa són més i més punyents. Per exemple, el fet de famílies de Gaza fugint dels bombardejos ha colpit els nostres cors. També, posant el focus a casa nostra mateix, sabem, per l'informe Foessa de Càritas 2025, que el nombre de famílies que es troben en la precarietat és cada vegada més gran i que la pobresa infantil augmenta. La pobresa d'altri no la podem mirar com quelcom que no ens pertoca, ja que Jesús, el Messies, va fer seva la nostra pobresa, a fi d'enriquir-nos a nosaltres, salvant-nos del pecat i de la mort i donant-nos el seu Esperit que ens porta a viure la caritat cristiana.

No hi pot haver, doncs, autèntic Nadal sense que aquest inclogui el compromís d'acollir, acompanyar i servir els pobres. Si manca aquest aspecte no hem entès que el Messies que ens ha estat donat és pobre: neix en condicions precàries, és posat en una menjadora, ha de fugir cap a Egipte perquè un rei vol matar aquell que en tota la seva pobresa és el Rei dels reis i Senyor dels senyors.

ACCIÓ DE GRÀCIES PEL JUBILEU DEL 2025

[28 de desembre del 2025]

En aquest darrer diumenge del mes de desembre pertoca als bisbats fer la clausura diocesana del Jubileu del 2025. Ho fem a la nostra catedral, aplegant-nos per celebrar l'Eucaristia com a Poble de Déu amb la diversitat de ministeris i de dons: laics, religiosos, diaques, preveres, bisbe. Ho fem junts, perquè el Jubileu ens demana de pelegrinar, és a dir, de caminar juntament amb els altres. I això ho hem fet. Al llarg d'aquest any de gràcia han estat molts els pelegrinatges que s'han realitzat, tant a Roma com a les nostres basíliques on es podia lucrar la indulgència plenària: la catedral de Sant Pere de Vic, la Seu de Manresa, Santa Maria d'Igualada i el monestir de Santa Maria de Ripoll.

El Jubileu ens ha convidat a pelegrinar amb esperança, tal com diu el seu lema: «Pelegrins d'esperança». El tema de l'esperança ens ha acompanyat, doncs, en tot aquest Any Sant. Hem après –perquè Francesc, papa, ens ho va remarcar molt bé– *que l'esperança no defrauda* (Rm 5,5), quan es posa la confiança en Déu, que en Jesucrist, mort i ressuscitat, ens ha manifestat com ens estima. Amb aquesta esperança hem seguit caminant amb la joia en el cor, malgrat tantes realitats punyents que ens podrien convidar a perdre aquesta virtut teològica, tan necessària per a donar sentit a la nostra existència.

L'Any Jubilar ens ha ajudat a obrir més i més els ulls interiors per a descobrir en el nostre entorn signes d'esperança enmig de situacions diverses: en la pobresa; en l'ancianitat i la malaltia; en els joves; en la pau, tan necessària; en les presons; en les famílies i la seva generosa fecunditat. En qualsevol conjuntura hem de saber trobar l'esperança –perquè sempre n'hi ha!– per tal d'experimentar com ens impel·leix a caminar, ajudant a suscitar-la en el cor de qui defalleix.

No sé si hem aconseguit del tot el que ens proposava el sant pare Francesc en la butlla de convocatòria com a meta a aconseguir en el Jubileu: «Que pugui ser per a tothom un moment de trobament viu i personal amb Jesús, el Senyor» (*Spes non confundit*, 1); però el que sí que hem après en aquest temps de gràcia és a no perdre mai l'esperança. Certament que hem fet camí –Déu sap tot el bé de misericòrdia que ell ha suscitat en el cor de tantes persones durant aquest any–, però encara ens resta molt a fer de caritat i d'evangelització perquè molts puguin trobar-se amb el Crist vivent. L'esperança ens obre l'horitzó missioner per a seguir caminant junts

Activitats pastorals del senyor bisbe

NOVEMBRE

1. Visita pastoral a la parròquia de Sant Jaume d'Alboquers.
Visita pastoral a la parròquia de Sant Martí de Merlès.
Pregària al campanar de la catedral amb motiu del toc de campanes de difunts.
2. Visita pastoral a la parròquia de Sant Pere de Perafita.
3. Assisteix a la inauguració de l'exposició immersiva «La biblioteca fantàstica de les bèsties» a la seu de l'Institut Amatller d'Art Hispànic, a Barcelona.
4. Presideix la reunió del Consell Episcopal, a la cúria diocesana.
Presideix la reunió del Patronat de la Fundació de la Mare de Déu de la Gleva, a la sala de reunions de les oficines de la cúria.
5. Missa a la casa natal de sant Miquel dels Sants de Vic.
Presideix l'eucaristia a la catedral de Vic amb sacerdots de la Casa Sacerdotal de Barcelona amb motiu d'una visita a la ciutat.
6. Presideix el recés per a preveres i diaques, a la Santa Cova de Manresa.
Trobada amb l'alcalde de Manresa.
Pregària per les vocacions, a la catedral.
7. Rep en audiència a catequistes del Camí Neocatecumenal.
Presideix la vetlla de pregària per les vocacions a l'església del monestir de Santa Teresa de Vic.
8. Voluntariat, amb els seminaristes, a la Casa Sacerdotal.
Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria d'Alpens.
9. Dinar amb els seminaristes, al palau episcopal.
Presideix la celebració de la professió solemne de dues germanes Adoratris Perpètuas del Santíssim Sagrament del monestir de Vic.
10. Presideix la missa amb motiu de l'enterrament de la Sra. Maria Rosa Verdaguer, mare de Mn. David Compte, a l'església parroquial de Sant Martí de Tous.
Dinar de germanor amb la comunitat de claretians de Vic.
11. Visita pastoral a la parròquia de Sant Martí d'Albars.
12. Presideix la reunió del ple del Patronat del Monestir de Ripoll, al palau episcopal de Vic.
13. Pregària per les vocacions, a la

- catedral.
14. Presideix la reunió d'arxiprestos al Seminari diocesà.
Reunió amb el delegat episcopal d'Evangelització.
Audiència amb el provincial de l'I.V.E.
 15. Presideix la trobada diocesana de professors de religió de la diòcesi, a l'Asil del Sant Crist d'Igualada.
Confirmacions a la parròquia de Santa Coloma de Centelles.
 22. Presideix la inauguració de l'exposició «Instruments de l'Ànima. Matèria i esperit a la Catalunya medieval», al Museu Episcopal de Vic.
Confirmacions a la parròquia de Santa Maria de Ripoll.
 23. Visita pastoral a la parròquia de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès.
 24. Audiències.
 25. Visita la residència d'avis El Nadal de Vic.
 26. Presideix la reunió dels ecònoms representants dels bisbats en el Seminari Major Interdiocesà, a Barcelona.
Participa, telemàticament, en la presentació dels pictogrames com a eina per a la catequesi i ensenyament per a persones amb discapacitat.
 27. Presideix la reunió del Consell Presbiteral, al Seminari diocesà de Vic.
Pregària per les vocacions, a la catedral.
 28. Visita pastoral a la residència d'avis Nostra Senyora de Lurdes de les Josefines de la Caritat, a Prats de Lluçanès.
Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria de Lluçà.
Visita malalts.
Assaig de la cerimònia per a conferir el lectorat al seminarista Eduardo Quintero Ariza.
 29. Visita pastoral a la parròquia de Sant Boi de Lluçanès, en els dos-cents anys de la consagració del temple parroquial.
Confereix el ministeri de lector al seminarista Eduardo Quintero Ariza, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Remei de Vic.
 30. Visita pastoral a la parròquia de Sant Andreu de Pruit.

DESEMBRE

2. Presideix la missa funeral per Mn. Pere Devesa i Palomera, a l'església parroquial de Sant Domènec de Vic.
Presideix la reunió del Consell Episcopal, a la cúria diocesana.

3. Visita pastoral a la parròquia de Sant Boi de Lluçanès: visita la Llar Residència Montcel.
4. Presideix el recés d'Advent per a preveres i diaques, al Seminari de Vic.
Audiència.
Pregària per les vocacions, a la catedral de Vic.
5. Missa a la casa natal de sant Miquel dels Sants de Vic.
Visita pastoral a la parròquia de Sant Boi de Lluçanès: visita residència d'ancians Els Munts. I visita malalts.
6. Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria d'Olost: missa estacional.
7. Visita pastoral a la parròquia de Sant Feliu Sasserra: missa estacional i trobada amb feligresos.
Presideix la Vetlla de la Immaculada, a la catedral de Vic.
8. Celebra l'eucaristia, en la solemnitat de la Immaculada Concepció de la Verge Maria, amb vots temporals d'una germana i renovació de vots de les altres, a l'església de les Germanetes dels Pobres de Vic.
9. Presideix la reunió del Consell Episcopal, a la cúria diocesana.
10. Audiència.
11. Audiència.
Missa en sufragi de Mn. Pere Devesa i Palomera, a la Casa Sacerdotal de Vic.
Presideix la Jornada de Tardor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, a la sala Torras i Bages del Seminari diocesà.
12. Trobada amb els preveres de l'arxiprestat del Bages-Sud per a preparar la quarta visita pastoral en aquest arxiprestat.
13. Presideix la reunió del Consell diocesà de Pastoral, al Seminari diocesà de Vic.
14. Visita pastoral a la parròquia de Santa Maria de la Torre d'Oristà: missa estacional, trobada amb feligresos i visita a una família.
Presideix la trobada d'Advent de la Vida Consagrada, a la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic.
15. Salutació de Nadal a Càritas diocesana i arxiprestal.
16. Reunió amb la Sra. Lluïsa Moret, presidenta de la Diputació de Barcelona, a la seu d'aquesta institució.
Audiència.
17. Presideix el dinar de Nadal de la Cúria, prèvia visita a l'exposició immersiva «La biblioteca fantàstica de les bèsties», a la seu de l'Institut Amatller d'Art Hispànic, a Barcelona.
18. Predica el recés d'Advent a les Carmelites Descalces del mones-

- tir de Santa Teresa de Vic.
Presideix l'eucaristia a l'església del Seminari Major Interdiocesà, a la seu del carrer de Casp de Barcelona, amb els seminaristes de l'etapa configurativa.
20. Presideix l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Esteve de Tavèrnoles.
21. Visita pastoral a la parròquia de Sant Andreu d'Oristà.
Recepció de Nadal a la comunitat ortodoxa romanesa, al Palau Episcopal de Vic.
22. Presideix la reunió del Consell Episcopal, a la cúria diocesana.
Participa en la felicitació del Nadal del Seminari Major Interdiocesà: presideix l'eucaristia i comparteix un sopar fraternal amb els seminaristes i formadors de totes les etapes (propedèutica, discipular i configurativa).
23. Recepció de Nadal al palau episcopal.
24. Presideix la missa de vigília de Nadal al centre penitenciari de Lledoners.
Celebra la missa de la Nit de Nadal a la catedral de Vic.
25. Celebra la missa del dia de Nadal a la catedral de Vic.
26. Celebra l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Miquel de Deltebre.
28. Celebració, en la festa de la Sagrada Família, de la clausura diocesana del Jubileu 2025, a la catedral de Vic.
31. Presideix la missa a l'església parroquial de Sant Boi de Lluçanès i participa, amb els seminaristes, en una celebració nadalenca a la Llar Residència Montcel.

Cancelleria - Secretaria General

ESTATUTS

Estatuts del Capítol de la Santa Església Catedral Basílica de Sant Pere de Vic

Capítol I. Identitat i funcions del Capítol Catedral

Art. 1. El Capítol Catedral de Vic és un Col·legi de preveres (c. 503) que té personalitat jurídica pròpia, canònica (c. 113 § 2) i civil, sota l'autoritat del Bisbe diocesà. La naturalesa del Capítol, els seus drets i obligacions es determinen en el Codi de Dret Canònic i en els presents Estatuts.

Art. 2. El domicili de l'entitat és la Santa Església Catedral Basílica de la ciutat de Vic, el titular de la qual és Sant Pere Apòstol, C/ del Cloquer, 5, 08500 Vic.

Art. 3. Correspon al Capítol:

- a) Celebrar les funcions litúrgiques més solemnes de la Catedral Basílica, sobretot les pròpies dels temps litúrgics forts, les extraordinàries i les que assenyali el Bisbe diocesà. També el Capítol celebrarà de manera singular la festa de Sant Pere Apòstol, titular de la Catedral basílica.
- b) Servir amb cura pastoral el temple catedralici, en quant seu del Bisbe, perquè sigui centre litúrgic de tota la diòcesi.
- c) Acollir de manera acurada els fidels —especialment els diumenges i grans festivitats— que acudeixin a la catedral per participar en les celebracions litúrgiques i sacramentals: eucaristia, reconciliació...
- d) Administrar el temple i el seu patrimoni històric, documental i artístic..., vetllant pel seu bon estat de conservació.
- e) Acomplir aquelles tasques o oficis que li encomani el Bisbe diocesà i les que li assenyala el dret.
- f) Atendre degudament els visitants del Temple i de les dependències cate-

dralícies, procurant també que puguin escoltar explicacions referents a l'art del Temple remarcant-ne el sentit espiritual i catequètic.

- g) Elegir el President i els altres oficis, d'acord amb els estatuts (c. 507).
- h) Elaborar els estatuts del Capítol sotmetent-los a l'aprovació del Bisbe i renovar-los si s'escau (c. 505).
- i) Participar en el Concili Provincial escollint com a procuradors dos dels seus membres (c. 443 § 5).

Capítol II. Membres del Capítol Catedral

Art. 4. El Capítol constarà d'un nombre de canonges estable no inferior a set (c. 506). Els canonges poden ser actius o emèrits (c. 506 § 1). El Bisbe diocesà també podrà nomenar canonges *ad tempus o durante munere*, els quals tindran els mateixos drets i deures que els altres mentre duri llur nomenament o càrrec. A més, podrà nomenar canonges honoraris, tenint en compte llurs mèrits, havent escoltat el Capítol.

Art. 5. El Capítol —sempre, però, amb l'assentiment del Bisbe— podrà confiar a preveres o a diaques (c. 507 § 2), que no pertanyen al Capítol, tasques i oficis pels quals ajudin els canonges en llur missió.

Art. 6. Pertoca al Bisbe diocesà, havent escoltat el Capítol, de conferir totes les canongies, les quals s'han de conferir únicament a preveres que excel·leixin en doctrina i en integritat de vida i que hagin exercit meritòriament el ministeri (c. 509 §1 i 2).

Capítol III. Estructura capitular

Art. 7. Si bé tots els membres del Capítol són iguals i tenen els mateixos drets i obligacions, no tots, però, tenen encomanats els mateixos càrrecs o oficis. Per això l'estructura del Capítol segons els oficis serà la següent:

- a) El President o Degà del Capítol.
- b) El Penitencier.
- c) El Prefecte de Litúrgia.
- d) L' Arxiver.
- e) El Fabriquer.

- f) El Mestre de Capella.
- g) El Moderador de la Cura Pastoral.
- h) El Secretari.
- i) L'Administrador.

Art. 8. El President o Degà serà elegit pels Capitulars en actiu i aprovat i confirmat pel Bisbe (c. 509 § 1). El Penitencier, que serà nomenat pel bisbe *audito Capitulo*, s'atindrà sempre al que hagi fet constar el Bisbe en el seu nomenament i a les normes del c. 508 § 1. Els altres oficis seran elegits pel Capítol i rebran el nomenament corresponent del Bisbe.

Art. 9. La duració dels càrrecs serà de quatre anys per al President i per als altres oficis, si bé tots podran ser reelegits una vegada i una altra sense limitació.

Capítol IV. Obligacions generals i drets dels Capitulars

Art. 10. Tots els canonges tenen el deure d'assistir i participar en les celebracions litúrgiques d'acord amb l'art. 3, apartat a). La distribució de funcions, en cada cas, anirà a càrrec del President, el qual, però, tindrà en compte l'antiguitat dels capitulars i el repartiment equitatiu de comandes.

Art. 11. El diumenge i dies de festa un canonge celebrarà i presidirà la Missa Conventual, d'acord amb els torns establerts pel President del Capítol. Els altres canonges que hi participin, concelebraran. Els dies feiners presidirà la Missa Conventual el mateix canonge que ho hagi fet el diumenge anterior, sempre que sigui compatible amb el seu càrrec específic o amb les altres tasques diocesanes o parroquials que li hagin estat encomanades.

Art. 12. La Missa o misses que se celebrin els diumenges i dies de festa a la catedral, llevat de la Missa Conventual, les presidirà el Moderador de la cura pastoral.

Art. 13. Sempre que el Bisbe presideixi una celebració solemne a la catedral, els canonges l'assistiran d'acord amb la distribució de funcions indicada pel President. Quan el Bisbe diocesà presideixi la celebració eucarística, els canonges tenen dret a concelebrar.

Art. 14. Els canonges en actiu tenen el deure i el dret d'assistir als Capítols ordinaris i extraordinaris, participant-hi amb la responsabilitat que els pertoca segons llur càrrec. Tots estan obligats a acceptar el càrrec o ofici que el Capítol els encomani si no hi ha una causa major que els ho impedeixi.

Art. 15. Els canonges emèrits i els canonges honoraris no tenen obligacions específiques.

Art. 16. Els canonges en actiu tenen dret a:

- Tenir una seu en el cor.
- Celebrar l'Eucaristia a la catedral.
- Assistir amb veu i vot a les sessions capitulars.
- Demanar per escrit la jubilació canònica i passar a la situació de canonge emèrit.
- A les exèquies a la catedral.

Art. 17. Els canonges emèrits mantindran els drets següents:

- Conservar el mateix tractament dels canonges en actiu.
- Ocupar seu en el Cor.
- A les exèquies a la catedral.
- Assistir a les sessions capitulars amb veu però sense vot.

Art. 18. Els canonges honoraris gaudiran dels mateix estatut que els canonges emèrits, si en el decret del seu nomenament no es diu una altra cosa.

Art. 19. Els canonges que per motius de salut o altres causes es troben impeditos per a exercir el seu ofici, són pregats de presentar per escrit al Bisbe la seva renúncia. En cas de ser acceptada, el canonge afectat passa a la condició de canonge emèrit.

Art. 20. Tots els canonges podran compaginar el seu càrrec amb altres tasques diocesanes o parroquials. Això els eximeix d'assistir i participar en les celebracions litúrgiques catedralícies quan l'acompliment de les susdites tasques ho faci incompatible.

Art. 21. Tots els canonges tenen dret a participar en el sínode diocesà (c. 463 § 1 i 3).

Capítol V. Obligacions particulars segons ofici

Art. 22. Correspon al President:

- Moderar i coordinar les activitats i vida capitulars.
- Ser el representant nat del Capítol i actuar en nom seu.
- Convocar i presidir les sessions del Capítol.
- Ser membre nat del Consell Presbiteral.

Art. 23. Correspon al canonge Penitencier:

- Exercir el seu ofici de confessor amb les facultats peculiars que per dret li pertoquen (c. 508 § 1).
- Atenir-se a les normes concretes que hagi rebut del Bisbe i procurar ser present a la catedral en aquells dies i hores en què els fidels puguin sol·licitar el seu servei.

Art. 24. Correspon al canonge Secretari:

- Redactar, d'acord amb el President-Degà, l'ordre del dia de cada sessió del Capítol, que comunicarà, amb la deguda antelació, als residents.
- Redactar l'acta de les sessions i, un cop aprovada, transcriure-la en el llibre corresponent.
- Portar al dia els llibres següents: actes capitulars, presa de possessió de capitulars, presa de possessió dels bisbes de la diòcesi, defuncions dels capitulars i dels bisbes de la diòcesi, registre d'entrada i de sortida de documents.

Art. 25. Correspon a l'Administrador:

- Vetllar per l'administració econòmica de la catedral: 1) col·lectes, 2) caixetes, 3) butlletes de visitants i venda de fullets, postals...
- Actuar d'acord amb el President i informar el Capítol sobre la situació econòmica.
- Fer el pressupost anual i presentar-lo al Capítol i a l'Administració Diocesana i igualment l'estat de comptes.
- Distribuir el treball al personal empleat a la catedral i liquidar-los mensualment els emoluments que els pertoquen.
- Compartir les seves tasques administratives amb el canonge Fabriquer i un altre canonge a determinar (c. 1280).

Art. 26. Correspon al canonge Prefecte de Litúrgia:

- Tenir cura de la sagristia.
- Custodiar i conservar els vasos sagrats i ornaments, els llibres litúrgics i altres objectes de culte i encarregar al fabriquer la seva reparació o reposició.
- Preveure que tot estigui preparat per tal que les celebracions siguin dignes, ordenades i puntuals.
- Dirigir el personal que està al servei de la sagristia.
- Dirigir els actes litúrgics ordinaris i organitzar, d'acord amb el Capítol, altres actes de culte que puguin tenir lloc a la catedral.
- Promoure la participació activa i conscient dels fidels en les celebracions litúrgiques, en especial en l'Eucaristia.

Art. 27. Correspon al canonge Mestre de Capella:

- Dirigir el cant en les celebracions litúrgiques de la catedral.
- Programar i assajar, d'acord amb el Prefecte de Litúrgia i l'organista, els cants per a les celebracions.
- Dirigir el cor de la catedral i promoure la participació dels fidels en el cant.

Art. 28. Correspon al canonge Arxiver:

- Vetllar la custòdia, conservació i ordenament de l'arxiu històric de la catedral (cf. c. 491), que és distint dels altres arxius.
- Atendre la utilització del fons arxivístic de la catedral (visites, estudi, divulgació...) en conformitat amb el Reglament dels Arxius eclesiàstics d'Espanya (26 de febrer de 1977).

Art. 29. Correspon al canonge Fabriquer:

- Atendre la conservació i millorament de l'edifici de la catedral i dependències annexes, sempre d'acord amb les directrius proposades per la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural.
- Presentar al Capítol els projectes de les obres i reparacions que es volen realitzar.
- Custodiar les claus de la catedral i de les seves dependències.
- Dirigir i supervisar els treballs dels industrials i altres professionals que intervinguin en la catedral.

Art. 30. Correspon al canonge Moderador de la Cura Pastoral:

- Atendre el despatx de la catedral, establir un horari adequat i donar-lo a conèixer als fidels.
- Acollir les peticions dels fidels que desitgin celebrar en el temple catedralici un sacrament.
- Vetllar perquè les celebracions siguin dignes i correctes, sobretot si el ministre és foraster.
- Lliurar al despatx arxiprestal de Vic els documents acreditatius de la celebració dels sacraments del Baptisme, del Matrimoni i de la Confirmació, i comunicar, al rector del lloc del baptisme de cada ordenat a la catedral, la data d'ordenació per tal que l'anoti en el llibre de baptismes (c. 1054 § 1).
- Presidir la missa o les misses dels diumenges i dies de festa, llevat de la missa conventual.

Capítol VI. Sessions capitulars

Art. 31. Les sessions capitulars podran ser ordinàries i extraordinàries. Les primeres se celebraran una vegada cada trimestre. Totes les sessions capitulars seran convocades pel President, mitjançant una convocatòria que cursarà el Secretari a cada capítol, fent-hi constar l'ordre del dia.

Art. 32. Les sessions extraordinàries tindran lloc sempre que ho demani una situació que afecti especialment el Capítol i s'hagi de resoldre per acord dels capitulars. Podran sol·licitar una reunió extraordinària, a més del Bisbe diocesà, el President i també els capitulars, sempre, però, que el nombre de peticionaris superi la meitat del nombre total dels canonges.

Art. 33. Pel que fa als actes col·legials, quan es tracta d'eleccions, la votació es farà segons la norma establerta en els cànons del Codi de Dret Canònic (c. 119 § 1; 164-183). Quan es tracti d'altres afers, els acords del Capítol s'aprovaran sempre per la majoria absoluta de vots dels assistents (c. 119 § 2); si ho demanen els capitulars, encara que només sigui un, la votació serà secreta. Caldrà tenir en compte, això no obstant, que «allò que afecta a tots com a individus, ha de ser aprovat per tots» (c. 119§3).

Capítol VII. Nomenament i cessament dels canonges

Art. 34. La provisió de les canongies, atès naturalment el que senyala el Codi de Dret Canònic en els cc. 149 i 509, pertany al Bisbe diocesà, *audito Capitulo*.

Art. 35. El Capítol, un cop informat del nomenament, determinarà, conjuntament amb l'interessat, la data de la presa de possessió, que es desenvoluparà segons el cerimonial de costum.

Art. 36. En el cas de nomenament ad *tempus* o *durante munere*, l'interessat cessa en el càrrec en finir el temps assenyalat en el nomenament o en canviar de càrrec. Si el Bisbe li renova el nomenament, ja sigui immediatament, ja després d'un interval de temps, serà suficient la comunicació al Capítol, sense que calgui repetir la presa de possessió.

Art. 37. Una mateixa persona podrà tenir, si el Bisbe o el Capítol així ho determinen, més d'un ofici. Alguns oficis (Arxiver, Mestre de Capella...) podran ser exercits per religiosos o laics sense pertànyer al Capítol i posant-se a les seves ordres.

Art. 38. Se cessa en les canongies:

- Per defunció.
- Acomplerta la durada per a la qual es va fer el nomenament (c. 186).
- Per promoció a un altre ofici eclesiàstic incompatible amb l'ofici capitular (c. 152).
- Per excardinació de l'Església local (c. 184).
- Per remoció de l'ofici imposada pel Bisbe o pel mateix dret (cc. 192-195).
- Per renúncia presentada al Bisbe per escrit i acceptada pel Bisbe per escrit (cc. 187-189).

Art. 39. Els canonges que han complert vuitanta anys d'edat són pregats de demanar al bisbe diocesà la renúncia com a canonges actius. Un cop acceptada la renúncia, passen a ser canonges emèrits i tindran els drets que assenyalava l'article 17.

Capítol VIII. Hàbit canonical

Art. 40. Els capitulars en les cerimònies catedralícies revestiran la singular alba segons el model establert.

Capítol IX. Els emoluments

Art. 41. Aquests estatuts contemplen que l'assignació econòmica dels canonges (c. 506§ 2) sigui igual que la dels altres preveres diocesans, la que assenyali el Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics.

Art. 42. El canonge a qui el Capítol hagi confiat una missió especial que impliqui despeses o hores extres de treball, serà recompensat en la deguda forma.

Capítol X. Exèquies i sufragis

Art. 43. El Capítol, respectant sempre les darreres disposicions del difunt i, en el que bonament sigui possible, la voluntat dels seus familiars, s'encarregarà de les exèquies de cada canonge després del seu traspàs. També li aplicarà la Missa conventual els dos dies hàbils després del funeral.

Art. 44. El Capítol commemorarà cada any, aplicant-li la Missa conventual, l'aniversari de la mort del darrer Bisbe residencial de la diòcesi. I durant el mes de novembre celebrarà una Missa en sufragi dels capitulars difunts i una altra pels benefactors.

Capítol XI. Disciplina capitular

Art. 45. A efectes d'un millor compliment de l'Art. 3 a), és convenient que els capitulars comuniquin al President, amb uns quants dies d'antelació, l'excusació de la seva assistència.

Art. 46. Els canonges servaran una prudent reserva de les coses tractades en Capítol.

Capítol XII. Disposició transitòria

Art. 47. Amb l'aprovació per part del Bisbe diocesà dels presents estatuts i la seva publicació en el Butlletí Oficial del Bisbat, quedaran derogats els estatuts anteriors, que foren aprovats el dia 22 de maig del 2008.

Vic, 6 d'octubre del 2025

Ministeri de Lectorat

El dia 29 de novembre, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Remei de Vic, el senyor bisbe Romà Casanova i Casanova va conferir el ministeri de lector a Eduardo Quintero Ariza, seminarista d'aquesta diòcesi de Vic. Donem-ne gràcies a Déu.

Nomenaments

Sr. Àngel Perarnau Dorca, membre del Patronat de la Fundació Pia Autònoma «Mare de Déu de la Gleva», 9-12-2025.

Mn. Josep Castanyé Subirana, membre del Consell del Presbiteri per al que resta del període 2023-2028, en representació dels preveres jubilats canònicament, 10-12-2025.

Sra. Montserrat Alavedra Farell, delegada Episcopal de Pastoral per a la Cura de la Creació, 22-12-2025.

Cessaments

Mn. Miquel Rierola Puigderajols cessa de membre del Patronat de la Fundació Pia Autònoma «Mare de Déu de la Gleva», 9-12-2025.

Necrologi

Prevere

Mn. Pere Devesa i Palomera. Nascut a Vinyoles d'Orís el dia 18 d'octubre de 1932, va rebre l'orde del presbiterat el dia 22 de desembre de 1956. Exercí el seu ministeri de prevere com a vicari de les parròquies de Santa Maria de Camprodon (1957) i de

Santa Maria de Manlleu (1962); i com a director espiritual del col·legi d'ensenyament mitjà i grau elemental de Manlleu (1964). Fou rector de Sant Esteve de Vallespirans i Sant Sadurní de Noya (1965), de Sant Pere d'Osor i Santa Maria del Coll (1970), de la Divina Pastora de Vic (1980) i de Sant Andreu de Tona (1996). Igualment, va ser capellà de la colònia Vilaseca de Sant Vicenç de Torelló (1990) i adscrit, amb facultats de vicari, a les parròquies de Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Esteve de Vinyoles d'Orís, Sant Genís d'Orís i Sant Marcel de Saderra (2012). Fou nomenat administrador del Full diocesà (1987) i director de la Casa Sacerdotal diocesana (1988), de la qual fou també administrador (1993); de la mateixa manera, va ser administrador de Gràfiques Diac i del Full diocesà (1993). L'any 2011 es va jubilar i passà a residir a la Casa Sacerdotal de Vic. Actualment, era membre del Consell del Presbiteri, en representació dels preveres jubilats canònicament. Va morir a Vic, a noranta-tres anys d'edat i seixanta-nou de ministeri de prevere.

El dimarts dia 2 de desembre es va celebrar una missa funeral a l'església parroquial de Sant Domènec de Vic. Presidida pel senyor Bisbe, fou concelebrada per preveres diocesans, amb la presència de familiars, companys preveres, amics i feligresos de les parròquies que havia servit. Al cel sia.

Religioses

Gna. Rosa Solanas Bonaterra, Dominica de l'Anunciata del Pare Coll. Nascuda a Prats de Lluçanès el dia 11 de març de 1932, va morir a la Residència del Pare Coll de Vic el dia 5 de novembre del 2025 a noranta-tres anys d'edat. Al cel sia.

Gna. Rosa Cubí Carrera, Missionera de la Institució Claretiana. Nascuda a Sant Pere de Torelló el dia 13 d'agost de 1926, va morir a la Casa d'Espiritualitat Pare Claret de Vic el dia 9 de desembre del 2025 a noranta-nou anys d'edat i seixanta-quatre de vida religiosa. Al cel sia.

Tancament Comunitat Religiosa

Dominiques de l'Anunciata del Pare Coll - Comunitat del C/ Trias, número 76, de Sant Vicenç de Castellet

El dia 24 de novembre del 2025, les germanes Dominiques de l'Anunciata del Pare Coll van comunicar al senyor bisbe el tancament de la comunitat que aquesta congregació tenia al C/ Trias, número 76, de Sant Vicenç de Castellet.

El senyor bisbe de Vic va donar el seu consentiment a la supressió d'aquesta comunitat. Al mateix temps, deixà constància del seu agraïment a les Dominiques de l'Anunciata per aquests cent trenta-vuit anys de servei a l'escola i al poble de Sant Vicenç de Castellet; també agraí a les germanes que han format part d'aquesta comunitat, al llarg del temps, el seu testimoni i lliurament generós en bé de tota la població, especialment dels infants i joves.

Administració diocesana

Comptes de l'any 2024

Ingressos corrents	2.757.887,96€
Ingressos per serveis	749.671,99€
Subvencions públiques corrents	1.746.255,00€
Ingressos d'institucions diocesanes	261.960,97€
Total ingressos ordinaris	14.370.175,66€
Ingressos extraordinaris	2.578.319,68€
Subvencions de capital	937.574,01€
Alienació del patrimoni	898.563,84€
Altres ingressos extraordinaris	742.181,83€
Necessitat de finançament	102.041,86€
TOTAL INGRESSOS	17.050.537,20€
Aportacions a centres de formació	158.912,31€
Seminari	103.962,21€
Altres	54.950,10€
Conservació d'edificis i despeses de funcionament	6.431.485,25€
Total despeses ordinàries	15.449.178,71€
Despeses extraordinàries	1.601.358,49€
Nous temples	250.533,97€
Programes de rehabilitació	1.226.314,62€
Altres despeses extraordinàries	124.509,90€
TOTAL DESPESES	17.050.537,20€

Crònica diocesana

TROBADA DE LA FEDERACIÓ DE MOVIMENTS DIOCESANS

El propassat dissabte 25 d'octubre, a Jorba, es va fer una trobada de militants dels moviments que formem part de la Federació de Moviments de la diòcesi de Vic, amb la participació d'unes trenta persones.

Des d'ara fa un any, els responsables diocesans de l'Acció Catòlica Obrera, la Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat i el Moviment de Professionals Cristians, es van trobant per parlar dels nostres moviments i del futur de la Federació de Moviments; federació que feia temps que no era activa però que s'ha revitalitzat amb ganes de recuperar forces amb la unió dels diferents moviments diocesans.

Com a resultat d'aquesta voluntat, es va acordar de fer una Trobada dels Moviments a Jorba, a l'alberg del Camí de Sant Jaume, amb l'acolliment de Mn. Enric Garcia, delegat episcopal d'Apostolat Seglar i rector d'aquesta parròquia de Sant Pere.

La trobada va començar amb una introducció per part del Sr. Josep Maria Pratsobrerroca, en la qual, sota els pensaments del professor Mn. Gaspar Mora en el seu llibre *Què és ser cristià*, va donar pistes per a viure en el marc de la laïcitat social, reforçant i recuperant la il·lusió cristiana, aquella en la qual Jesús empeny a donar testimoniatge i en la qual Déu és amor, vida i perdó.

Després de la introducció, Mn. Josep Maria Pujol va pronunciar la ponència de la jornada amb el títol «Ser creïbles i evangelitzadors». Començà explicant que la situació actual encara beu de la renovació iniciada per Joan XXIII amb la convocatòria del Concili Vaticà II (1959-1965). Una idea clau va ser, llavors, que una cosa és la fe i una altra la forma de viure-la i expressar-la. Va fer esment de documents clau, com el primer, que parlava de deixar el llatí i renovar les expressions i proposava presentar i llegir els textos en la llengua vernaclea.

També va parlar de l'Església en el document *Gaudium et spes* (Goig i esperança). El plor i l'angoixa dels pobres i afligits forma part de l'Església. Cal posar a l'abast de tothom menjar, vestit, habitatge, escollir lliurement l'estat, educació, llibertat d'opció religiosa. L'esperit de Déu és present en l'aspiració d'una vida digna per a tothom. Cal construir un món millor en justícia i germanor. El món és divers, tenim l'obligació d'evitar la guerra i establir el diàleg amb tota la població; Déu és pare de tots.

Actualment es pot veure l'evolució a través dels textos del papa Francesc i el papa Lleó XIV, que ha presentat fa pocs dies el text *Dilexit te* (T'he estimat).

Després de la pregària, preparada per Mn. Eduard Flores, es va iniciar el treball en grups a partir del document de conclusions del Sínode per l'esperança (2019-2023). El plantejament era: Com podem ser més creïbles i com podem ser evangelitzadors? Per acabar el treball, els diferents portaveus dels grups van posar en comú les reflexions que havien sortit i cada grup treballarà un actuar.

La trobada va acabar amb un àpat de germanor preparat pel mateix mossèn Enric.

Text: Marcel·lí Quintana (Federació de Moviments de la Diòcesi de Vic)

MINISTERI DE LECTORAT

El dia 29 de novembre, a l'església parroquial de la Mare de Déu del Remei de Vic, el senyor bisbe Romà Casanova i Casanova va conferir el ministeri de lector a Eduardo Quintero Ariza, seminarista d'aquesta diòcesi de Vic. Un moment especial és el ritu de conferiment del lectorat, ministeri que suposa el repte de deixar-se transformar per la Paraula de Déu.

La comunitat parroquial del Remei, feligresos d'altres parròquies de Vic, religioses, amics i companys de seminari del nou lector van compartir aquest moment, en una

celebració ben participada. Van concelebrar la missa vuit preveres, entre ells Mn. Pere Oliva, rector del Seminari Major Interdiocesà, Mn. Jordi Orobitg, director espiritual del susdit Seminari Major, Mn. Jaume Casamitjana, rector del Seminari Diocesà, i Mn. Agustín Arrubla, vicerector.

Acabada l'eucaristia, un pisolabis va posar punt final a la celebració.

JORNADA DE TARDOR DE L'INSTITUT SUPERIOR DE CIÈNCIES RELIGIOSES DE VIC

El dia 11 de desembre es va celebrar la Jornada de Tardor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic, a la sala Torras i Bages del Seminari Diocesà de Vic. La jornada se centrava en la figura de sant Tomàs d'Aquino, en l'escaïença dels 800 anys del seu naixement.

L'acte va ser presidit pel senyor bisbe, que va agrair al Dr. Marc Sureda la seva trajectòria al capdavant de l'Institut durant més de vuit anys; alhora, va donar la benvinguda al nou director, Dr. Abel Miró, a qui encoratjà a continuar aprofundint en la tasca formativa i humanística de l'ISCRVic.

Aquesta Jornada de Tardor es va centrar en el llibre *Compendio de filosofia tomista*, del Dr. Eudald Forment Giralt, que fou presentat per Abel Miró, el qual afirmà que aquest llibre «sintetitza el pensament filosòfic i teològic de sant Tomàs d'Aquino d'una forma molt pedagògica i per a tots els públics». L'autor del llibre va destacar la coneguda frase «la veritat és l'adequació de la intel·ligència amb la realitat», com a eix central del pensament tomista que convida a harmonitzar fe i raó en la recerca del coneixement.

TROBADA D'ADVENT DE LA VIDA CONSAGRADA

La Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada va preparar la trobada d'Advent que se celebrarà a la Casa d'Espiritualitat Claret de Vic el diumenge dia 14 de desembre. Amb la participació de religiosos i religioses de comunitats d'arreu del bisbat, la trobada va començar amb la salutació del bisbe Romà i la seva dissertació sobre «Jubileu de l'esperança i camí sinodal».

Després de la pregària en el camí d'Advent, tingué lloc un berenar de germanor.

CLAUSURA DIOCESANA DEL JUBILEU 2025

La tarda del diumenge dia 28 de desembre la catedral de Vic va acollir la celebració de la clausura diocesana del Jubileu 2025. Fou presidida pel senyor bisbe i concelebrada per un bon nombre de preveres.

El temple s'omplí de fidels en aquest mateix lloc on feia un any s'obria el Jubileu que ha celebrat tota l'Església universal, essent un any de gràcia i esperança.

Santa Seu

Missatge del sant pare Lleó XIV per a la IX Jornada Mundial dels Pobres

16 de novembre de 2025, XXXIII Diumenge del Temps de durant l'any

VÓS SOU LA MEVA ESPERANÇA, DÉU MEU (CF. SL 71,5)

Benvolguts germans i germanes:

1. «Vós sou la meva esperança, Déu meu» (Sl 71,5). Aquestes paraules brollen d'un cor oprimat per dificultats greus: «M'heu fet viure aquests perills» (v. 20), diu el salmista. Tot i això, la seva ànima està oberta i confiada, perquè es manté ferma en la fe, que reconeix el suport de Déu i el proclama: «Sigueu el meu castell inexpugnable, la meva roca salvadora» (v. 3). D'aquí neix la confiança indefectible que l'esperança en ell no defrauda: «En vós m'emparo, Senyor, que no en tingui un desengany» (v. 1).

Enmig de les proves de la vida, l'esperança s'anima amb la certesa ferma i encoratjadora de l'amor de Déu, vessat als cors per l'Esperit Sant. Per això no pot defraudar (cf. Rm 5,5), i sant Pau pot escriure a Timoteu: «Si lluitem i treballem, és perquè tenim posada l'esperança en el Déu viu» (1Tm 4,10). El Déu viu és, de fet, el «Déu de l'esperança» (Rm 15,13), que, en Crist, mitjançant la seva mort i resurrecció, s'ha convertit en «la nostra esperança» (1Tm 1,1). No podem oblidar que hem estat salvats en aquesta esperança, en la qual necessitem romandre arrelats.

2. El pobre es pot convertir en testimoni d'una esperança forta i fiable, precisament perquè la professa en una condició de vida precària, marcada per privacions, fragilitat i marginació. No confia en les seguretats del poder o del tenir; al contrari, les pateix i sovint n'és víctima. La seva esperança només pot reposar en un altre lloc. Reconeixent que Déu és la nostra primera i única esperança, nosaltres també realitzem el pas de les *esperances* efímeres a l'*esperança* duradora. Davant el desig de tenir Déu com a company de camí, les riqueses es valoren diversament, perquè es descobreix el veritable tresor del qual realment tenim necessitat. Ressonen clares i fortes les paraules amb les

quals el Senyor Jesús exhortava els seus deixebles: «No ompliu les arque amb coses de valor aquí a la terra; perquè a la terra les coses s'arnen, es rovellen i els lladres entren a casa i les roben. Val més que reuniu tresors al cel; aquells no s'arnen ni es rovellen, allà els lladres no hi entren a robar-los» (Mt 6,19-20).

3. La pobresa més greu és no conèixer Déu. Així ens ho recordava el papa Francesc quan en *Evangelii gaudium* escrivia: «La pitjor discriminació que pateixen els pobres és la falta d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres té una especial obertura a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe» (núm. 200). Aquí es manifesta una consciència fonamental i totalment original sobre com trobar en Déu el propi tresor. Hi insisteix, en efecte, l'apòstol Joan: «Si algú deia que estima Déu però no estimava el seu germà, mentiria, perquè els qui no estimen els germans, que veuen, no poden estimar Déu, que no veuen» (1Jn 4,20).

És una regla de la fe i un secret de l'esperança que tots els béns d'aquesta terra, les realitats materials, els plaers del món, el benestar econòmic, encara que siguin importants, no són suficients per a fer feliç el cor. Les riqueses moltes vegades enganyen i condueixen a situacions dramàtiques de pobresa; la més greu de totes és pensar que no necessitem Déu i que podem tirar endavant la pròpia vida independentment d'ell. Tornen a la ment les paraules de sant Agustí: «Que sigui Déu tota la teva esperança: sent-te necessitat d'ell, per ser d'ell tornat a omplir. Sense ell, tot el que tinguis et farà més buit» (*Enarr. in Ps.* 85, 3).

4. L'esperança cristiana, a la qual remet la Paraula de Déu, és certa en el camí de la vida, perquè no depèn de la força humana sinó de la promesa de Déu, que és sempre fidel. Per això, els cristians des dels orígens van voler identificar l'esperança amb el símbol de l'àncora, que dona estabilitat i seguretat. L'esperança cristiana és com una àncora que fixa el nostre cor en la promesa del Senyor Jesús, que ens ha salvat amb la seva mort i resurrecció i que tornarà de nou enmig nostre. Aquesta esperança continua assenyalant com a veritable horitzó de vida el «cel nou» i la «terra nova» (2Pe 3,13), on l'existència de totes les criatures trobarà el seu sentit autèntic, ja que la nostra veritable pàtria és al cel (cf. Fl 3,20).

La ciutat de Déu, per tant, ens compromet amb les ciutats dels homes. Aquestes, des

d'ara, han de començar a assemblar-s'hi. L'esperança, sostinguda per l'amor de Déu vessat en els nostres cors per mitjà de l'Esperit Sant (cf. Rm 5,5), transforma el cor humà en terra fèrtil, on pot brotar la caritat per a la vida del món. La Tradició de l'Església reafirma constantment aquesta circularitat entre les tres virtuts teològals: fe, esperança i caritat. L'esperança neix de la fe, que l'alimenta i sosté, sobre el fonament de la caritat, que és la mare de totes les virtuts. I de la caritat en tenim necessitat avui, ara. No és una promesa, sinó una realitat a la qual mirem amb alegria i responsabilitat: ens compromet, orientant les nostres decisions al bé comú. Qui no té caritat no solament no té fe ni esperança, sinó que treu esperança al seu proïsme.

5. La invitació bíblica a l'esperança comporta, per tant, el deure d'assumir responsabilitats coherents en la història, sense dilacions. La caritat, en efecte, «representa el manament social més gran» (Catecisme de l'Església Catòlica, 1889). La pobresa té causes estructurals que han de ser afrontades i eliminades. Mentre passa això, tots som cridats a crear nous signes d'esperança que testimonïïn la caritat cristiana, com ho van fer molts sants i santes de totes les èpoques. Els hospitals i les escoles, per exemple, són institucions creades per a expressar l'acolliment dels més febles i marginats. Avui aquests haurien de formar part ja de les polítiques públiques de tot país, però les guerres i les desigualtats sovint ho impedeixen. Cada vegada més, els signes d'esperança són avui les cases-família, les comunitats per a menors, els centres d'escolta i acolliment, els menjadors per als pobres, els albergs, les escoles populars: quants signes sovint amagats, als quals potser no parem atenció i, tanmateix, tan importants per a sacsejar-nos de la indiferència i provocar el compromís en les diferents formes de voluntariat!

Els pobres no són una distracció per a l'Església, sinó els germans i germanes més estimats, perquè cadascun d'ells, amb la seva existència i fins i tot amb les seves paraules i la saviesa que tenen, ens provoca a tocar amb les mans la veritat de l'Evangeli. Per això, la Jornada Mundial dels Pobres vol recordar a les nostres comunitats que els pobres són al centre de tota l'acció pastoral. No sols de la seva dimensió caritativa, sinó també del que l'Església celebra i anuncia. Déu ha assumit la seva pobresa per enriquir-nos a través de les seves veus, les seves històries, els seus rostres. Tota forma de pobresa, sense excloure'n cap, és una crida a viure concretament l'Evangeli i a oferir signes eficaços d'esperança.

6. Aquesta és la invitació que ens arriba de la celebració del Jubileu. No és cap casualitat

que la *Jornada Mundial dels Pobres* se celebri cap al final d'aquest any de gràcia. Quan es tanqui la Porta Santa, haurem de custodiar i transmetre els dons divins que han estat vessats en les nostres mans al llarg de tot un any de pregària, conversió i testimoni. Els pobres no són objectes de la nostra pastoral, sinó subjectes creatius que ens estimulen a trobar sempre formes noves de viure avui l'Evangeli. Davant la successió de noves onades d'empobriment, hi ha el risc d'acostumar-se i resignar-se. Cada dia ens trobem amb persones pobres o empobrides i, a vegades, pot passar que siguem nosaltres mateixos els qui tinguem menys, els qui perdem el que abans ens semblava segur: un habitatge, el menjar adequat per al dia, l'accés a l'atenció mèdica, un bon nivell d'educació i informació, la llibertat religiosa i d'expressió.

En promoure el bé comú, la nostra responsabilitat social es basa en el gest creador de Déu, que dona a tothom els béns de la terra; i com aquests, també els fruits del treball de l'home han de ser accessibles de manera equitativa. Ajudar el pobre és, en efecte, una qüestió de justícia, abans que de caritat. Com observa sant Agustí: «Dones pa al famolenc, però seria millor que ningú no sentís fam i no tinguessis ningú a qui donar. Vesteixes a qui va nu, però tant de bo que tothom tingués els vestits i no hi hagués aquesta indigència!» (*Comentari a la primera carta de sant Joan*, VIII, 5).

Espero, per tant, que aquest Any Jubilar pugui impulsar el desenvolupament de polítiques per a combatre antigues i noves formes de pobresa, a més de noves iniciatives de suport i ajuda als més pobres entre els pobres. Feina, educació, habitatge i salut són les condicions d'una seguretat que mai no s'aconseguirà amb les armes. Estic content per les iniciatives ja existents i pel compromís que cada dia assumeixen a nivell internacional un gran nombre d'homes i dones de bona voluntat.

Confiem en Maria Santíssima, Consol dels afligits, i amb ella entonem un cant d'esperança fent nostres les paraules del *Te Deum*: «*In Te, Domine, speravi, non confundar in aeternum* —En vós, Senyor, m'emparo, que mai no quedi confós».

Vaticà, 13 de juny del 2025, memòria de sant Antoni de Pàdua, Patró dels Pobres

Lleó PP. XIV

Conferència Episcopal Espanyola

128a Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola

Del dia 18 al dia 21 de desembre va tenir lloc la 128a Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola. Presidida per Mons. Argüello, va comptar amb la presència del secretari de la Nunciatura Apostòlica, Mons. Commisso, que va traslladar a l'Assemblea la salutació del nou nunci, Mons. Piero Pioppo, el qual arribarà a Espanya el pròxim dia 5 de desembre.

Hi van participar tots els bisbes, excepte els de Huelva, Vic, Cadis i Ceuta, Mallorca i Jerez de la Frontera; i hi assistien per primera vegada els bisbes de Sant Cristóbal de La Laguna, Albacete, Jaca i Hosca i Lleida. Aquest últim s'incorpora a les Comissions Episcopals per a la Doctrina de la Fe i Mitjans de Comunicació Social.

Línies pastorals per al quadrienni 2026-2030

La Plenària continua l'estudi de les línies pastorals que marcaran el treball de la CEE durant el quadrienni 2026-2030. En la fase prèvia de la seva elaboració, es van recollir les contribucions dels bisbes en les diferents reunions, les que s'han aportat des de les Províncies Eclesiàstiques i les dels directors de la CEE. En una fase posterior, un grup de treball ha sintetitzat totes les propostes per a la redacció del text definitiu. A més de les línies generals, en la IV part s'hi inclouen les línies de treball i accions de les Comissions Episcopals.

Aplicació de la sinodalitat a les diòcesis

Un altre tema de l'ordre del dia va ser estudiar les propostes que presentà Mons. Francesc Conesa, bisbe referent sinodal de la CEE, per a l'aplicació de la sinodalitat a les diòcesis. L'objectiu és experimentar pràctiques i estructures renovades perquè la vida de l'Església en les diòcesis sigui més sinodal, en consonància amb el document final de l'Assemblea sinodal que implica desenvolupar-la a les diòcesis de manera coherent. En aquest sentit, es va proposar la creació dels equips sinodals a les diòcesis i de referents sinodals que existeixen ja pràcticament en tots els bisbats.

Informe de la Comissió Assessora del Pla PRIVA

Els bisbes van conèixer l'informe anual de la Comissió Assessora del Pla de Reparació Integral als menors i persones equiparades en drets, víctimes d'abusos sexuals (PRIVA). Van fer la presentació els representants de la CEE en aquesta Comissió, Cristina Guzmán i el director del Servei de Coordinació i Assessorament de les Oficines per a la Protecció de Menors, Jesús Rodríguez. Els bisbes van valorar i agrair el treball fet. Fins a la data d'aquesta Assemblea, s'han presentat a la Comissió 101 casos, 58 dels quals ja estan resolts i comunicats, i dels altres casos ja s'ha sol·licitat la informació necessària per a poder establir el canal de reparació.

La cura i el servei dels bisbes emèrits

La Plenària ha aprovat unes orientacions sobre l'acompanyament i el servei que poden prestar els bisbes emèrits en les diòcesis i a la Conferència Episcopal. El document uneix l'estudi fet per la Comissió Episcopal per al Clergat i Seminaris i el text normatiu del Consell Episcopal per als Assumptes Jurídics. També s'ha comptat amb la col·laboració de la Vicesecretaria per als Assumptes Econòmics. Amb aquestes orientacions es concreten els criteris generals que va aprovar la 127a Assemblea Plenària (31 de març – 4 d'abril del 2025).

Temes de les Comissions Episcopals i altres organismes de la CEE

També es van tractar diferents documents i projectes en els quals treballen les Comissions Episcopals i altres organismes de la Conferència Episcopal Espanyola.

Situació dels Seminaris

Mons. Jesús Vidal, president de la Subcomissió Episcopal per als Seminaris, va intervenir en la Plenària amb una reflexió sobre la situació actual dels seminaris, en la qual es van tractar aspectes com la realitat vocacional o els criteris d'actualització formativa.

Situació de l'Acció Catòlica i presència dels laics en la vida pública

El president de la Comissió Episcopal per als Laics, Família i Vida i la presidenta d'Acció Catòlica General van informar sobre la situació actual de l'Acció Catòlica General i en el nou projecte evangelitzador en què estan treballant.

Mons. Escribano, president d'aquesta Comissió Episcopal, també va presentar una proposta sobre la presència dels laics en la vida pública.

Pla de Comunicació de la CEE i Escola d'Estiu

Mons. José Manuel Lorca va presentar, a la Plenària, el Pla de Comunicació de la CEE que ha redactat la Comissió Episcopal per a les Comunicacions Socials, com s'indicava en les Orientacions Pastorals vigents.

També va presentar la proposta d'aquesta Comissió per a crear una Escola d'Estiu de la CEE. Aquesta Escola tindria com a punt de partença els cursos que ja organitzen les diverses Comissions i que s'ampliaria amb altres de nous. L'Assemblea va encarregar a la Secretaria general que, juntament amb els directors de les diferents Comissions, puguin oferir un pla detallat als bisbes en la pròxima Comissió Permanent. Es tracta d'oferir formació sobre qüestions d'interès tant per a l'Església com per a la societat i que puguin servir com a punt de diàleg i trobada amb la societat i també un canal de formació per a laics, religiosos, seminaristes i sacerdots.

Regulació del Consell General de l'Església en l'Educació

La Plenària ha donat el vistiplau al text definitiu de la Regulació del «Consell General de l'Església en l'Educació». Aquest document recull les aportacions de la 127a Assemblea Plenària, que ja va aprovar la proposta i el document base, així com les aportacions dels membres del Ple i del Seminari Permanent en aquest Consell.

La Comissió Episcopal per a l'Educació i la Cultura ha posat en marxa aquest Consell per a donar continuïtat al camí que s'emprengué en el «Congrés de l'Església en l'Educació. Presència i Compromís», de febrer del 2024. Entre els seus objectius hi ha abordar d'una manera conjunta els grans desafiaments que les entitats educatives catòliques afronten en l'actualitat.

Assumptes econòmics

Fernando Giménez Barriocanal ha estat renovat en el càrrec de vicesecretari per als Assumptes Econòmics de la CEE per als cinc anys vinents. Segons contempla el Reglament d'Ordenació Econòmica, el vicesecretari per als Assumptes Econòmics «serà nomenat per a un quinquenni, renovable, per l'Assemblea Plenària de la Conferència, a proposta de la Comissió Permanent, havent escoltat el Consell d'Economia». Giménez Barriocanal fou nomenat per primera vegada el novembre del 2005.

Com és habitual en la Plenària de novembre, els bisbes van donar el vistiplau al pressupost del Fons Comú Interdiocesà i al de la Conferència Episcopal per a l'exercici 2026, que es presentaran pròximament.

Celebració ecumènica amb motiu dels 1.700 anys del Concili de Nicea

En el marc de la Plenària, el dijous 20 de novembre, la catedral de l'Almudena va acollir una celebració ecumènica amb motiu del 1.700 aniversari del Concili de Nicea, considerat el primer Concili ecumènic de l'Església Catòlica. En aquest acte, es va fer pública una declaració conjunta amb la resta de confessions cristianes a Espanya. La Subcomissió Episcopal per a les Relacions Interconfessionals i el Diàleg interreligiós va ser l'encarregada de redactar i consensuar el text i preparar la celebració.

Altres assumptes de l'ordre del dia

La Plenària va aprovar la celebració de les II Jornades d'actualització per a bisbes que tindrà lloc del 12 al 15 de juliol del 2026 a Covadonga. També van conèixer el nou informe sobre exclusió i desenvolupament social a Espanya, elaborat per la Fundació Foessa.

En el capítol dedicat a associacions nacionals, la Plenària va aprovar els Estatuts i erecció de la Fundació educativa pia autònoma privada d'àmbit nacional «López Vicuña» i la modificació dels Estatuts de l'Associació de Cecs Espanyols Catòlics (CECO).

Conferència Episcopal Tarraconense

XVII Jornades de Formació per a Catequistes

Els dies 7, 8 i 9 de novembre es van celebrar les XVII Jornades de Formació per a Catequistes a Jesús (Tortosa). Organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears, la formació es va centrar en els reptes que planteja la transmissió de la fe en un context digital; el lema era, doncs, «Catequesi en l'era digital. Un nou perfil dels destinataris». Hi assistiren 150 catequistes de totes les diòcesis; del bisbat de Vic, a més del delegat episcopal hi van participar cinc catequistes.

Les jornades començaren el divendres amb l'acolliment dels participants per part de Mons. Francesc Conesa, bisbe de Solsona i president del Secretariat, i de Mons. Sergi Gordo, bisbe de Tortosa.

Foto: SIC

Durant el dissabte, els participants van assistir a diverses ponències i tallers, com el de la Dra. Núria Rajadell sobre «Com funciona el cervell dels infants»; o el de la Dra. Anna de Montserrat, que reflexionà sobre «La pedagogia en l'era digital». A més, hi hagué espais de diàleg, moments de pregària i activitats de convivència.

Ja el diumenge, la trobada es va tancar amb l'exposició que feu el P. Luís M. Figueiredo, titulada «Criteris catequètics per a donar resposta als reptes de la cultura digital», seguida d'un diàleg entre el ponent i els participants. La celebració de l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Francesc de Jesús va cloure les jornades.

Trobada de Delegats de Pastoral amb Persones Migrades i referents diocesans

El dia 8 de novembre es va celebrar al bisbat de Sant Feliu de Llobregat la segona Trobada de Delegats de Pastoral amb Persones migrades i referents diocesans; fou presidida pel bisbe de Sant Feliu, Xabier Gómez, també responsable per part de la Conferència Episcopal Tarraconense de l'àmbit de «Migracions i Pastoral Intercultural».

La trobada va començar amb una oració i continuà amb la valoració de la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat per part de les deu diòcesis amb seu a Catalunya. Tot seguit, cadascú va exposar els projectes i el calendari del curs.

Es va insistir en la necessitat de continuar treballant per construir comunitats acollidores i missioneres, prenent com a base documents com l'encíclica *Fratelli tutti*, del sant pare Francesc, i l'exhortació *Comunitats acollidores i missioneres. Identitat i marc de la pastoral amb migrants*. També es remarcà la importància de la formació dels agents de pastoral, especialment en les trobades organitzades per la Conferència Episcopal Espanyola.

Els bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, tal com es va informar en el comunicat de la reunió núm. 260, han contractat una persona «que faci les funcions de comissionada de la CET per a la creació i l'acompanyament de comunitats acollidores, en relació i amb el suport de Càritas Catalunya», una laica que, en aquesta trobada, va informar als delegats de pastoral amb persones migrades que visitarà el territori amb l'objectiu de promoure les comunitats acollidores i la cultura de l'hospitalitat. En aquest marc, coordinarà les diferents entitats de l'Església per a crear una xarxa de solidaritat.

Després de concretar el calendari de les pròximes trobades –que es faran de manera itinerant per les diverses diòcesis–, tots els participants van compartir un dinar ofert pel bisbat amfitrió. Van agrair treballar conjuntament per un mateix objectiu: construir un món millor, una comunitat acollidora on tothom se senti fill del mateix Déu, germans en Crist.

Vària

Guia de les pintures de Sert a la catedral

Tothom sap que la catedral de Vic compta amb un tresor ornamental i didàctic extraordinari: les pintures de Josep Maria Sert —que precisament van ser executades dos cops: abans de la darrera guerra civil espanyola i després d'aquesta. Doncs bé, ara el Capítol de Canonges d'aquesta seu n'ha publicat una guia, amb un títol descriptiu i, per tant, llarg: Crist, redemptor de la humanitat. Guia del missatge religiós de les pintures murals de Josep M. Sert a la catedral de Vic.

Es tracta d'un volumet (58 pp.) molt oportú, perquè hom, davant la magnitud, riquesa i categoria artística de tals pintures, resta bastant a les beceroles: hi descobreix, en general, només alguns fets molt destacats i coneguts de la iconografia cristiana, però li resta desconeguda una gran part del seu significat, com també molts detalls, i sobre-tot el missatge complet que volen expressar.

És molt adient, doncs, la publicació d'aquest llibret, tan clar i sintètic com pràctic i substanciós.

Índex 2025

Sumari

2025

ESGLÉSIA DIOCESANA		16	Decret 8/2025 de renovació de nomenament de canonge
Senyor bisbe			secretari del capítol de la col-
6	Onomàstica del senyor bisbe		legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa
Decrets		18	Decret 9/2025 de renovació de
7	Decret 1/2025 de nomenament de delgat episcopal de Santua- ris i Turisme		nomenament de canonge pre- fecte de cerimònies de la col- legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa
9	Decret 4/2025 de renovació de nomenament de canonge administrador del capítol de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	20	Decret 10/2025 de nomenament de canonge penitencier de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa
10	Decret 5/2025 de renovació de nomenament de canonge administrador del capítol de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	22	Decret 11/2025 de nomenament de delegat episcopal per a la Causa dels Sants
12	Decret 6/2025 de renovació del nomenament de canonge pre- fecte de música del capítol de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	24	Decret 12/2025 de nomena- ment de vicepostulador per a la Causa de Beatificació del Venerable Dr. Josep Torras i Bages
14	Decret 7/2025 de renovació de nomenament de canonge arxi- ver del capítol de la col·legiata basílica de Santa Maria de la Seu de Manresa	26	Decret 13/2025 de nomena- ment de vicepostulador per a la Causa de Beatificació o declaració de martiri dels Ser- vents de Déu Jaume Serra Jordi sacerdot, i companys sacerdots i seglars de la diòcesi, immo-

	lats durant la persecució religi- osa de la II República espanyo- la (1936-1939)		Francesc de Paula, de la colònia Lacambra, de Sant Esteve de Vinyoles d'Orís
28	Decret 14/2025 de nomenament de vicepostulador per a la Causa de Beatificació de la Serventa de Déu Josefina Vilaseca Alsina	186	Decret 21/2025 de nomena- ment de delegada episcopal de Càritas i Migracions
30	Decret 15/2025 de nomenament del delegat episcopal de Pastoral de Persones amb Discapacitat	188	Decret 22/2025 de provisió d'una Comissió delegada del bisbe de Vic per a la direcció de Càritas diocesana
82	Decret 16/2025 pel qual es dis- pena de l'obligació de partici- par en la celebració eucarística i d'abstenir-se del treball en la festa de Sant Josep	246	Decret 23/2025 d'aprovació del reglament de funcionament de la Delegació Episcopal per al Patrimoni Cultural
84	Decreto 17/2025 de aprobación de la modificación parcial de los Estatutos de «Caritas Dioce- sana de Vic»	326	Decret 24/2025 de canvi d'arxi- prestat de la parròquia de Sant Pere de Viladecavalls
86	Decreto 18/2025 de confir- mación de la disolución de la «Confraria de Sant Josep Patró de la Bona Mort» de Sant Hi- pòlit de Voltregà	328	Decret 25/2025 d'erecció de la Delegació Episcopal de Pastoral per a la Cura de la Creació
		331	Decret 26/2025 de nomena- ment de la Delegada Episcopal de Pastoral per a la Cura de la Creació
182	Decret 19/2025 de nomenament de vocal de la Junta de Govern del MEV	333	Decret 27/2025 d'aprovació de la modificació parcial dels Esta- tuts del Capítol de la Santa Es- glésia Catedral Basílica de Sant
184	Decret 20/2025 de reducció a ús profà de la capella de Sant		Pere de Vic

Homilies		339	Clausura diocesana Jubileu 2025
32	Festa de la Misteriosa Llum		
88	Enterrament de Mn. Lluís Ca-	36	Altres textos Amb motiu del pelegrinatge als llocs de sant Miquel del Sants (1591-1625)
	ralt Roca		
91	Inici de la visita pastoral al Ba-		
	ges Nord		
93	Trobada de religiosos de Catalu-	118	Carta amb motiu del Dimarts
	nya al monestir de Montserrat		Sant
97	Diumenge de Rams	119	Carta amb motiu del pelegri-
100	Missa crismal		natge de preveres a Roma - Ju-
104	Divendres Sant		bileu 2025
107	Pasqua 2025 - Vetlla Pasqual	200	Amb motiu de l'elecció del nou
110	Sant Crist d'Igualada		Sant Pare
113	Funeral del papa Francesc	201	Memòria Càritas Diocesana 2024
193	Inicio del Bicentenari de la	202	Curset d'estiu - juliol del 2025
	Fundación de las Carmelitas de	202	Quart centenari de la mort de
	la Caridad-Vedruna		sant Miquel dels Sants
196	Ordenació diaconal de Camilo	253	Carta a preveres i diaques amb
	Enrique Camargo i Mario de		motiu de la Jornada Jubilar Di-
	Jesús Pallares		ocesana i Romiatge diocesà a
246	Aplec de Matagalls		Montserrat
248	Cossos sants dels màrtirs	255	Carta amb motiu dels «recessos»
248	Jubileu diocesà		del curs pastoral 2025-2026
251	Romiatge diocesà a Montserrat	344	«Una invitació a endinsar-se»,
	amb motiu del Mil·lenari del		pròleg al llibret «Crist, Redemp-
	monestir benedictí		tor de la humanitat - Guia del
335	Missa funeral de Mn. Pere De-		missatge religiós de les pintures
	vesa i Palomera		murals de Josep M. Sert a la ca-
337	Nadal 2025 - Missa de la nit		tedral de Vic»

Glossa setmanal		207	Els malalts i l'esperança
37	L'alegria dels mags en veure allà l'estrella fou immensa	208	«Seu a la dreta de Déu, Pare tot-poderós»
38	Omplir els bressols buits (<i>Spes non confundit</i> , 9)	209	L'Esperit Sant irradia la llum de l'esperança
39	Una lliçó ecumènica de fa mil set-cents anys	210	La importància de la vida contemplativa per a l'Església
40	<i>La Paraula de Déu és viva i eficaç</i> (He 4,12)	211	L'Eucaristia i la caritat
41	Els consagrats, sembradors d'esperança	212	El Dia del Papa
42	Compartir <i>versus</i> descartar	255	Quart centenari de la mort de sant Miquel dels Sants
43	Un cristianisme sense Crist?	256	Vers la Jornada Jubilar Diocesana
44	L'Eucaristia dominical, desitjada i cercada	257	Millor a la fresca
121	Santa insatisfacció	258	Feliç qui no decau en la seva esperança! (Sir 14,2)
122	Quaresma, camí de conversió	259	Jubileu de joves amb Lleó XIV
123	Voler i formar preveres	260	Sant Llorenç, caritat i veritat
124	Caminar junts en l'esperança (I)	261	Maria, model d'esperança certa
125	Caminar junts en l'esperança (II)	262	Sant Bartomeu, un trobament transformador
126	Caminar junts en l'esperança (III)		
127	<i>O crux, ave, spes unica</i>	263	Homilia del sant pare Lleó XIV en la missa per la custòdia de la creació
128	<i>Surrexit Christus, spes mea</i>		
129	De Pasqua a Pasqua		
204	Memòria, gratitud i pregària per Francesc, papa	257	Que ningú no pugui dir que no hi ha estat convidat
205	<i>Us donaré pastors segons el meu cor</i> (Jr 3,15)	258	Jubileu diocesà a la catedral
		259	Ble que vacil·la... flama viva
206	Lleó XIV	260	La pau, signe d'esperança

261	<i>No us oblideu de practicar l'ospitalitat</i> (He13,2)	Vicaria general
		134 Carta amb motiu de la Vetlla de
262	Necessitem recuperar al importància del cor (<i>Dilexit nos</i> , 2)	Pentecosta
263	La missió al cor	Cancelleria i secretaria general
264	<i>Dilexi te</i> : Església que s'agenolla davant el pobre	49, 136, 218, 267, 368 Nomenaments 50, 136, 219, 268, 368 Cessaments
345	La nostra esperança va més enllà d'aquesta vida (cf. 1Co 15,19)	50, 136, 219, 368 Necrologi 135 Carta amb motiu de la Missa
346	Una Església rica en santedat	Crismal
347	Sempre és l'hora de la comunió i de la missió	218 Diaconat 270 Reglament de funcionament
348	El rei de la misericòrdia	de la Delegació Episcopal per al
349	Viure en esperança	Patrimoni Cultural
350	Maria, la plena de gràcia	359 Estatuts del Capítol de la San-
351	«Flama viva, esperança nostra»	ta Església Catedral Basílica de
352	Jesús, Messies pobre	Sant Pere de Vic
353	Acció de gràcies pel Jubileu del 2025	368 Ministeri de lector 370 Tancament comunitat religiosa
Activitats pastorals del senyor bisbe		Administració diocesana
46	Gener-febrer	137 Carta de l'arquebisbe de Valèn-
131	Març-abril	cia amb motiu de la recepció de
214	Maig-juny	la col·lecta per la DANA
265	Juliol-agost	138 Carta del Comissari de Terra
266	Setembre-octubre	Santa amb motiu de la recepció
355	Novembre-desembre	de la col·lecta 2024 371 Comptes de l'exercici 2024

Comissió diocesana per a l'ecologia humana		natge dels professors de religió de les escoles públiques i concertades de Catalunya a Roma	
220	Deu anys de la <i>Laudato si'</i>	141	La Comissió Diocesana per a l'Ecologia Humana participa en la 3a Trobada de la Xarxa d'Eco-
Institut Superior de Ciències Religioses de Vic		parròquies	
276	Nou director de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic	142	Ritu d'elecció dels catecúmens a la catedral de Vic
Crònica diocesana		143	Les comunitats religioses del bisbat de Vic participen en la trobada de la Vida Consagrada a Montserrat amb motiu del Mil·lenari del monestir
54	El bisbat de Vic participa en els actes del Jubileu del Món de la Comunicació	144	XXV Jornada Diocesana de Catequesi
56	La jornada de la Vida Consagrada de l'Any Jubilar	145	Pelegrinatge amb motiu dels 400 anys de la mort de sant Miquel dels Sants de Vic
57	El bisbat de Vic participa en el Congrés de Vocacions: «Per a qui soc? Assemblea de cridats per a la missió»	147	24 Hores per al Senyor
59	El bisbat de Vic participa en les Jornades Nacionals de Delegats de Catequesi i Catecumenat	148	El delegat episcopal de pastoral per a persones amb discapacitat participa en la III Trobada de responsables diocesans per a les persones amb discapacitat
61	El bisbat de Vic participa en els actes del Jubileu dels Artistes i del Món de la Cultura	149	Viacrucis jove a Montserrat
63	VI Conferència Torrasiana: Torras i Bages i la sagrada litúrgia	151	Dimarts Sant
139	Professors de religió del bisbat de Vic participen en el pelegrinatge	154	Celebracions penitencials amb motiu de l'Any Sant

155	XXXIII Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut	281	Acte inaugural del curs acadèmic 2025-2026 de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic
156	Missa funeral diocesana pel papa Francesc	282	Pelegrinatge diocesà a Roma amb motiu del Jubileu 2025
222	25a edició de la Matinal de Formació del Cant	372	Trobada de la Federació de Moviments diocesans
223	Pregària ecumènica amb motiu dels 1.700 anys del Concili de Nicea a la Sagrada Família de Barcelona	374	Eduardo Quintero Ariza rep el ministeri del lectorat
		375	Jornada de Tardor de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic
225	Jornada de Primavera de l'ISCR-Vic		
227	56è Pelegrinatge a Lurdes	376	Trobada d'Advent de la Vida Consagrada
227	Vetlla d'Espigues a Montserrat		
228	Ordenació diaconal	378	Clausura diocesana del Jubileu 2025
229	Pelegrinatge de preveres i diques a Roma amb motiu del jubileu sacerdotal		
		SANTA SEU	
269	Colònies d'infants i adolescents «Aventura't»	158	En la mort del papa Francesc
		159	Testament
270	38è Curset d'Estiu	161	Homilia del cardenal Giovanni Battista Re en la missa exequial pel papa Francesc
272	Pelegrinatge de la Delegació de Joves a Roma amb motiu del Jubileu	232	Lleó XIV, nou papa
277	Dia de la Catedral i Jornada Diocesana	235	Homilia del papa Lleó XIV en la celebració eucarística amb motiu de l'inici del seu pontificat
279	Romiatge diocesà a Montserrat amb motiu del Mil·lenari del monestir	276	Missatge del papa Lleó XIV per a la Jornada Mundial de Pregà-

	ria per la Cura de la Creació		CONFERÈNCIA EPISCOPAL
286	Missatge del sant pare Lleó XIV		TARRACONENSE
	per a l'111a Jornada Mundial del	66	Comunicat de la reunió núm.
	Migrant i del Refugiat		258 de la Conferència Episcopal
289	Missatge del sant pare Lleó XIV		Tarraconense
	per a la XL Jornada Mundial de	70	Presentació de l'agenda d'acti-
	la Joventut		vitats de <i>Catalonia Sacra 2025</i>
380	Missatge del Sant Pare Lleó	172	Trobada anual de pastoral pe-
	XIV per a la IX Jornada Mundi-		nitenciària de les diòcesis cata-
	al dels Pobres		lanes a Vic
		290	Comunicat de la reunió núm.
	NUNCIATURA APOSTÒLICA		259 de la Conferència Episcopal
64	Carta agraïment recepció de		Tarraconense
	la col·lecta Òbol de Sant Pere i	294	Ordenació episcopal i presa de
	ofrena del Cànon 1271 del CIC		possessió de Mons. Daniel Pa-
			lau Valero, bisbe de Lleida
	CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	298	Carta dels bisbes de les diòcesis
166	127a Reunió Plenària de la Con-		amb seu a Catalunya als joves
	ferència Episcopal Espanyola	304	Carta dels bisbes de les diòce-
282	Missatge dels bisbes de la		sis amb seu a Catalunya amb
	Subcomissió Episcopal per a		motiu del 25è aniversari de la
	l'Acció Caritativa i Social - De-		instauració del catecumenat
	partament d'Ecologia integral	306	Convivències dels seminaristes
296	Declaració institucional sobre		del Seminari Major Interdiocesà
	la massacre a Gaza	307	Celebració del 25è aniversari
386	128a Assemblea Plenària de la		de la instauració del catecu-
	Conferència Episcopal Espanyola		mentat a les diòcesis amb seu
			a Catalunya
		309	Inauguració del curs 2025-2026

	del Seminari Major Interdioce- sà de Catalunya
311	Reunió núm. 260 de la Confe- rència Episcopal Tarraconenese
314	Acte inaugural del curs acadè- mic 2025-2026 de l'Ateneu Uni- versitari Sant Pacià
316	Reunió de les Delegacions de Missions de les diòcesis amb seu a Catalunya
318	Mil·lenari Jove a Montserrat
392	XVII Jornades de formació per a catequistes
393	Trobada de Delegats de Pasto- ral amb Persones Migrades i referents diocesans

VÀRIA

74	Fe i vida, nou llibre de Mn. Car- les Riera i Fonts
174	Presentació del llibre «Sant Mi- quel dels Sants. Breu tractat de la tranquil·litat de l'ànima»
240	«Entorn de llibres», nova publi- cació de Mn. Josep Ruaix i Vinyet
396	Guia de les pintures de Sert a la catedral

